

NIEUWE AVONTUREN

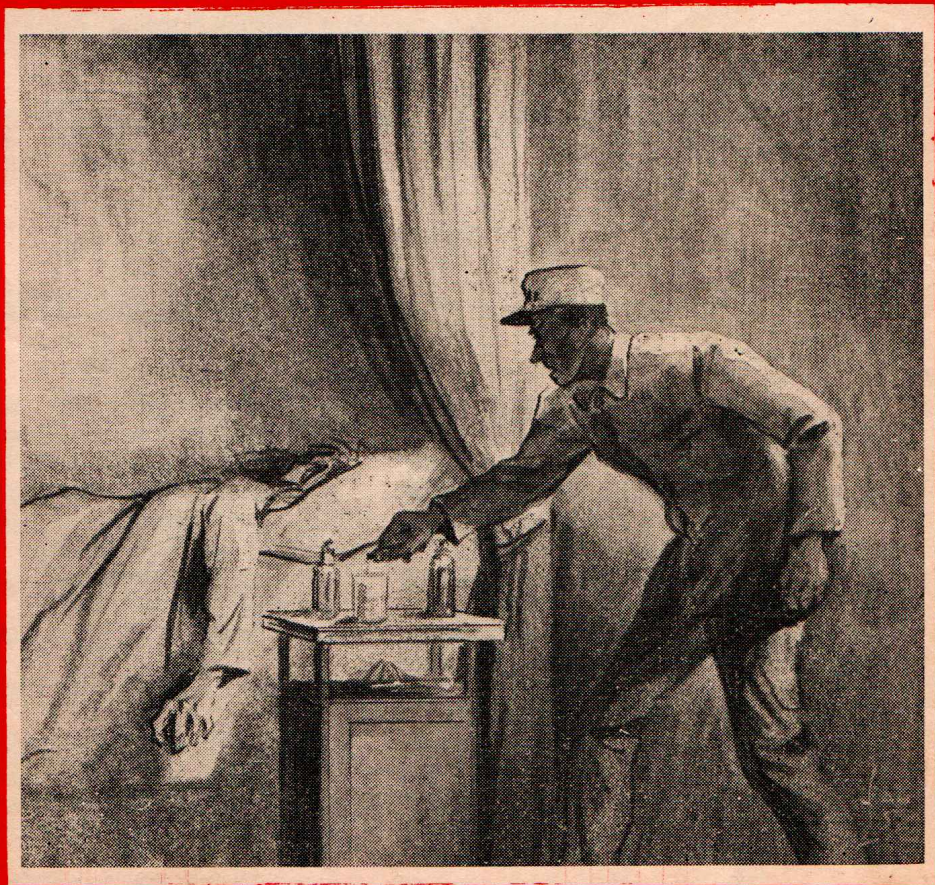
Lord Luster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET GEHEIM VAN HET CIRCUS

N° 2437

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Geheim van het Circus

HOOFDSTUK I

HET ZIEKBED VAN EEN LUCHTREIZIGER

In elke stad, waar ter wereld ook, verschijnt meestal in het voorjaar een stoet kermiswagens, die de nodige attributen aanvoeren voor het oprichten van een reusachtige tent, waarin een dag daarna, soms zelfs op dezelfde dag de openingsvoorstelling wordt gegeven van een reeks, die, al naar gelang het succes drie, vier weken, soms nog langer voort duurt.

Londen maakt daarop geen uitzondering.

Ook deze reusachtige stad, die een oppervlakte beslaat even groot als de provincie Utrecht in Nederland, biedt zijn burgers dit vermaak, maar omdat Londen zo groot is, zijn er soms aan de rand van de stad wel twee of drie van

zulkke circustenten aanwezig.

Op het tijdstip, waarop deze vertelling aanvangt stond op een grote vlakte dicht bij een der noorderwijken van Londen, een groot aantal tenten.

Er waren daar een circus, een menagerie, enige poffertjeskramen, en een groot aantal tenten, waar binnen dikke dames, waarzegsters, slangemensen, goochelaars, en meer van die kunstenmakers hun bekwaamheden toonden.

Een paar stoomcaroussels, een hippodroom, een aantal draaimolens voltooiden het drukke tafereel.

Het was er zeer druk op die warme voorjaarsdag.

Het was een zaterdagmiddag en dus hadden vele mensen vrij af.

De lucht was vervuld van het lawaai der stoomfluiten, het gedreun der orgels, en het geschreeuw van de circusdirecteuren, die te midden van hun artiesten op de stellage voor hun tent stonden en door een soort scheepsroeper het publiek trachtten over te halen, hun etablissement binnen te treden. Het grote grasveld was in het Westen en het Oosten afgesloten door een heuvelkam van welks toppen men het kermisterrein bijna geheel kon overzien.

Dicht bij de Oostelijke heuvelrij stond een zeer grote tent, verreweg de grootste die zich op het kermisterrein bevond.

Deze tent behoorde aan de circusdirecteur Saltarelli, die met zijn troep reeds bijna de gehele wereld was doorgetrokken.

Rondom de circustent zelf waren een half dozijn kleinere tenten geschaard, benevens woonwagens van de artiesten.

De laatste tent was ingericht als stal voor de paarden, ongeveer veertig in aantal, de olifanten, de ezels, en andere dieren, terwijl daar ook de kooien van de leeuwen en tijgers waren neergezet, die echter door een dik zeildoek van het overige van de tent waren gescheiden.

Al deze tenten waren in een halve cirkel opgebouwd en omsloten een plein, dat door touwen was afgezet, die aan paaltjes waren bevestigd.

In het midden van dit plein waren een aantal mannen bezig een grote luchtballon te vullen door middel van een lange linnen buis, die aan het gemeentelijke gasbuizenet was aangesloten.

Langzaam zag men het gevaarte als een reusachtige paddenstoel zich van de grond verheffen.

In de grote houten loods die voor de artiesten bestemd was, lag in een der kamertjes die door dunne houten schotten van elkander waren gescheiden, een man van omstreeks vijftigjarige leeftijd op een eenvoudig ijzeren ledikant.

Zijn gelaat was bleek en ingevallen en nu en dan ontwong zich een rauwe hoest aan zijn borst.

Deze man stond op de programma's van het circus Saltarelli vermeld als « Rinaldo Bossi, de Koning van het Valscherm ».

Hij was echter geen Italiaan, zoals zijn naam zou doen vermoeden, maar een geboren Engelsman, hetgeen duidelijk te horen was aan de woorden, welke hij met zwakke stem sprak tot een jongeman, een knaap nog haast en een jong meisje die voor zijn bed geknield lagen, en die met betraande ogen naar het vermagerde, bleke gelaat van de zieke keken.

Met trillende hand streek de man de jongen over de blonde lokken.

— Je behoeft niet zo bedroefd te zijn, Albert, zei de zieke, het is maar beter zo. Ik ga nu spoedig naar de plaats, waarheen je lieve moeder me is voorgegaan. Beloof me dat je altijd haar lessen in acht zult nemen.

Het meisje kon niet spreken en begroef snikkend haar lief gezichtje in de dekens, die haar vader bedekten.

— Luister nu goed naar me, lieve kinderen, vervolgde de zieke: Je weet, dat je geen andere bloedverwanten hebt dan je vader, tenminste geen die zich jullie lot zal aantrekken. Je zult dus sterk moeten zijn en op eigen benen leren staan. Ik kan je, helaas, niet veel nalaten, kinderen. De ballon met het valschermscherm en dan nog een vijftig of zestig pond sterling, die ik heb weten over te sparen, dat is alles.

De zieke moest even ophouden omdat een hoestbui hem overviel, die zijn gehele lichaam deed schudden.

Toen de aanval bedaard was vervolgde hij:

— Onder mijn hoofdkussen ligt een grote enveloppe, waarin ik steeds al mijn papieren bewaard heb, vele jaren achtereen. Neem ze, Albert, zodra ik gestorven zal zijn. Eén wens heb ik slechts, dat ik begraven word naast mijn lieve vrouw, op het Sint Paulus kerkhof hier in de buurt aan de rand van Londen.

De beide kinderen wisselden een snelle blik met elkaar.

De zieke kermisartiest glimlachte flauwtjes.

— Jullie denken misschien dat dit onmogelijk is, omdat daar alleen vermogen- de lieden begraven liggen? Maar het is niet onmogelijk, ik heb recht om daar begraven te worden. Je zult de nodige

aanwijzingen vinden in de enveloppe, waar ik jullie zoëven over gesproken heb.

Rinaldo Bossi zweeg en bracht de zakdoek, die hij in de hand geklemd hield aan de mond en vervolgde kuchend:

— Ik vrees dat er voor jullie geen andere keus is dan voorlopig voort te gaan met het beroep, waarmede ik sedert jaren mijn brood heb verdiend.

— Maar gij zult nog niet sterven, vader, riep het jonge meisje uit, gij moogt ons nog niet verlaten.

De stervende schudde het hoofd met een flauwe glimlach.

— De dokter heeft geen hoop meer gegeven, Helen, ik heb wel gehoord wat hij tegen Saltarelli zei: het is gedaan

met mij.

Hij legde opnieuw zijn hand op het hoofd van de jongen keek hem diep in zijn helder blauwe ogen en zei:

— Zweer me dat je steeds een trouw beschermer voor je zuster zult zijn, Albert.

— Ik beloof het u, vader.

— Dan kan ik gerust heengaan. Ik heb jullie zo goed opgevoed als het in mijn macht was bij al dat reizen en trekken, en de hemel weet dat ik je gaarne het onderwijs had willen laten geven dat je van rechtswege toekomt.

O, ik betreur het diep dat er niemand is aan wiens hoede ik jullie kan toevertrouwen.

HOOFDSTUK II

HET VERHAAL VAN DE KERMISARTIEST

— Misschien wilt gij ze mij wel toevertrouwen klonk plotseling een heldere stem.

Verschrikt stonden de beide kinderen op en keken naar de deur, die onhoorbaar was geopend.

Op de drempel stond een rijzig man, van middelbare leeftijd, wiens haar aan de slapen reeds begon te grijzen.

Zijn scherp getekende trekken vertoonden op dit ogenblik diep gevoelde sympathie.

Een weinig achter hem was het blonzend gelaat van een jongere man zichtbaar, die zich bescheiden op enige afstand hield.

— Gij moet het mij niet ten kwade duiden dat ik zo ongevraagd bij u binnen kom, maar ik hoorde toevallig een gedeelte van uw gesprek. Ik ben namelijk goed bevriend met een der leden van uw gezelschap: de cowboy Dick Hegardy, die ik in Texas heb leren kennen.

— Kent gij hem, mijnheer? vroeg de zieke. Dan zult gij wel een goed mens zijn, want Dick heeft een hart van goud en schenkt zijn vriendschap slechts aan hen, die hij door en door kan vertrouwen.

De vreemdeling glimlachte, en zei:

— Dat meen ik ook wel eens te hebben opgemerkt. Welnu, ik kwam Dick hier in zijn kamertje bezoeken. Hij sprak mij ook over u, en daar de wanden hier al bijzonder dun zijn, hoorde ik een groot gedeelte van hetgeen hier gesproken werd.

— Ik heb niets te verborgen, mijnheer, zei Rinaldo Bossi; ik ga sterven, ik voel het, mijn enige zorg is dat ik mijn kinderen zonder bescherming moet achterlaten.

— En ik kwam juist binnen, in de hoop u van dienst te kunnen zijn, hernam de vreemdeling ernstig.

De stervende keek de bezoeker enige tijd aandachtig aan en vroeg toen:

— Wie zijt gij? Hoe is uw naam?

— Ik ben Lord William Aberdeen.

Er kwam een blik van herinnering in de ogen van de zieke.

— Ik heb menigmaal over u horen spreken, mylord, zei hij. Ik geloof dat ieder Londenaar u kent. Dick vertelde mij, dat gij hier reeds een paar malen geweest zijt om onze paarden te bewonderen.

— Dat is inderdaad zo; er zijn enige zeer schone dieren bij, die men anders zelden bij een reisend circus vindt.

Ik heb ook uw beide kinderen reeds eenmaal in de ballon zien opstijgen en met het valschermscherm zien neerdalen. Ik vind dat voor jonge mensen zeer gevaarlijk.

— Als alles goed werkt, is het dat niet, mylord, zei Albert, voor zijn vader had kunnen antwoorden. Er is nog nooit iets mee gebeurd gedurende al de jaren, dat vader met onze ballon de lucht is ingegaan.

— Maar gij zijt met uw beiden, riep de bezoeker uit.

— O, dat betekent niets; wij wegen samen weinig meer dan vader in zijn goede dagen, alleen.

— Houdt gij van uw beroep? vroeg Lord Aberdeen, terwijl hij de knaap oplettend opnam.

— Ja, mylord, antwoordde deze met schitterende ogen. Voor mijn zuster zou ik gaarne iets anders willen en misschien later voor mijzelf ook wel. Maar nu vind ik het een genot, omhoog te stijgen en mij dan te laten vallen, eerst zo snel als een steen en dan, als het valschermscherm zich ontplooit, langzaam zwendend. Het is telkenmale ook voor mij nog een sensatie.

— Ik geloof dat ik dat kan bevestigen, zei Lord Aberdeen met 'n fijn glimlachje, maar laat ons nu eens over wat anders praten. Gij hoeft ook voor deze keer geen geheimen te hebben, want hij is mijn meest vertrouwde vriend, en medewerker: mijnheer Charles Brand vooropgesteld natuurlijk dat gij mij zelf wilt vertrouwen.

De zieke lichtte zijn vermagerde hand van het bed en stak die zijn bezoeker toe.

Zijn ogen stonden vol tranen, toen hij zei:

— Aan wie zou een arm man als ik de belangen van zijn kinderen beter kunnen toevertrouwen dan aan de man, die in geheel Londen, ja zelfs in geheel Engeland om zijn weldadigheidsszin bekend is.

Lord Aberdeen hief afwerend de hand op.

— Daarvan wil ik volstrekt niets horen, zei hij, en nu kom ik naast u zitten, want misschien hebt u mij het een

en ander mede te delen.

Rinaldo Bossi knikte.

— Dat ben ik zelfs verplicht, mylord, maar, bij wat ik te zeggen heb, mogen Albert en Helen niet tegenwoordig zijn. Later zult gij hen kunnen zeggen waarom. Wat ik u heb mede te delen, moet voorlopig een geheim tussen ons blijven.

De jongelui hadden de wenk begrepen en zich zwiingend naar de deur begeben.

Bossi riep hen terug.

— Hoe laat is het nu? vroeg hij.

— Twee uur, vader.

— Over een half uur dus de opstijging, zullen jullie voorzichtig zijn?

— Maak u niet ongerust, vader, antwoordde de knaap, gij weet wel dat ik altijd alles zorgvuldig nakijk.

— Ga dan, maar geef mij nog eenmaal een kus.

De beide kinderen snelden naar het bed en drukten een kus op het voorhoofd van de vader.

Lord Aberdeen en Charles Brand namen de stoelen die zich in het kleine kamertje bevonden en zetten zich aan weerszijden van het bed neer.

Rinaldo Bossi richtte zich een weinig uit de kussens op en begon:

— Ik zal u wel niet behoeven te zeggen, dat ik geen Italiaan ben en dat mijn naam een toneelnaam is.

— Inderdaad, dat had ik dadelijk begrepen, zei Lord Aberdeen. Ik heb ook onmiddellijk gezien, en hoorde het reeds aan de klank van uw stem en aan uw uitspraak, dat gij niet uw hele leven kermisreiziger zijt geweest, maar eertijds in hogere kringen hebt verkeerd.

— Dat is zo, zei de zieke zacht. Mijn vader was vermogend en had een groot kantoor in Londen. Mijn ware naam is Alfred Hadow en tot mijn dertigste jaar achtte ik mij de gelukkigste man van de wereld. Laat mij u, voor ik verder ga, het woord van een stervende mogen geven, dat alles wat ik zal mededelen de waarheid en niets dan de waarheid is.

— Dat neem ik bij voorbaat aan, zei Lord Aberdeen op ernstige toon.

Er verscheen een bittere trek op het gelaat van de zieke terwijl hij zei:

— Omstandigheden, treurig en onbe-

grijpelijk, mylord, noopten mij het beroep van kermisreiziger te kiezen. Het was 't enige, waar ik geschikt voor was. Er is in mijn leven een geheim, dat ik nooit heb kunnen doongronden, maar dat de oorzaak van al mijn ellende is geweest.

Hij dacht even na en ging voort:

— Mijn vader was een streng man, met ouderwetse, ingekankerde begrippen. Hij had, zelfs voor een Engelsman, zeer kwetsbare begrippen van eer en fatsoen, welke hij ons van jongsafaan inprentte.

— Gij zegt « ons » vroeg Lord Aberdeen, gij hadt dus een broeder of zuster?

— Ja, mylord, een broer, maar die verliet vroeg het ouderlijk huis. Ik had een neef, die door mijn vader werd opgevoed en bij ons in huis woonde. Deze had, zoals ik zei, een zeer groot handelskantoor, waar wij beiden werkten en als jongste bedienden hadden moeten beginnen, en langzamerhand in rang opklommen. Toen ik ongeveer zesentwintig jaar was, maakte ik kennis met een meisje, en onmiddellijk begreep ik dat zij voor mij het geluk op deze wereld betekende. Tot mijn geluk zag ik dat mijn liefde beantwoord werd. Mijn vader scheen niets tegen onze verbinding te hebben en alles liet zich zo goed aanzien als het maar kon. Toen kwam die vreselijke dag, een dag, waaraan ik niet kan denken, zonder dat een koude rilling mij over de rug loopt.

De zieke hield even op om adem te scheppen, wreef zich met de zakdoek over de mond en keek met starende ogen voor zich uit.

Toen vervolgde hij:

— De financiën werden meestal afgedaan met bankcheques, maar er kwamen ook wel eens wissels. Ik moet zeggen, dat hij mij en mijn neef Josef tamelijk kort hield, want het was een van zijn beginselen, dat een jongeman niet over al te veel geld mag beschikken. Op een dag werd er bij een der grootste bankzaken een chèque van tien duizend pond sterling gepresenteerd. De chèque werd onmiddellijk uitbetaald, want de naam van mijn vader stond er

onder. Een uur later moest mijn vader toevallig met diezelfde bank telefoneren en gekscherend maakte de directeur van die bank een opmerking over het grote bedrag van de chèque die zoëven gepresenteerd was.

De zieke slaakte een diepe zucht en vervolgde:

— Ik was er niet toen dit alles gebeurde, maar toen ik op het kantoor kwam, ontving mijn vader mij met een blik in de ogen die ik nooit zal vergeten. Er lag zoveel koele minachting in als ik zelfs op het gelaat van een vreemde niet had kunnen verwachten. Om kort te gaan: de politie was aanstonds geroepen en men had de lesse-naars van alle klerken doorzocht, die van mijn neef en mij niet uitgezonderd. Welnu, in de mijne had men, behalve een grote som geld, ook een papiertje gevonden, bedekt met een telkens herhaalde naam, die van mijn vader. Het moest dus wel schijnen alsof ik op dat papier mij geoeffend had in de handtekening van mijn eigen vader.

Een smartelijke snik ontwong zich aan de borst van de zieke.

Lord Aberdeen legde hem kalmerend de hand op het hoofd.

— Praat niet verder, ik zie dat het u werkelijk te veel inspanning kost, zei hij.

De zieke schudde ontkennend het hoofd.

— De rest is in een paar woorden verteld, mylord. Het mag u ongelooflijk in de oren klinken, maar mijn vader behandelde mij als of ik een dief was. Ik bezwoer natuurlijk mijn onschuld, toen ik zag dat mijn vader niettemin aan mijn schuld bleef geloven, werd ook mijn gemoed verhard, en ik weigerde verder op de vragen van de politiecommissaris te antwoorden. De zaak kwam voor de rechtbank, ik bleef zwijgen, en de rechters veroordeelden mij tot drie jaar gevangenis.

De zieke keek enige tijd strak voor zich uit en vervolgde:

— Toen ik uit de gevangenis kwam, was het eerste wat ik hoorde, dat mijn vader omstreeks een half jaar te voren was overleden, en dat hij mij ontferd

had. Maar toch was nog niet alle geluk voor mij verdwenen, want Helen had op mij gewacht. Zij had ondanks alles nooit aan mijn schuld willen geloven.

Ik van mijn kant, wilde haar mijn woord teruggeven, daar ik haar leven niet wilde verbinden aan dat van een geschandvlekt man, maar zij wilde er niet van horen. Zij zei dat wij naar een ander land konden trekken, waar men ons niet kende, en daar een nieuw leven konden beginnen. En ik wil u de waarheid zeggen: ik was maar al te verheugd, dat zij er zo over dacht.

— En de zaak van uw vader, wat is daarmee gebeurd?

— Wel, mylord, mijn neef bleek een zeer goed zakenman te zijn. Hij had de zaak van mijn vader sedert dien beheid.

— En het persoonlijk vermogen van uw vader?

— Dat is voor het grootste gedeelte aan mijn jongste broeder overgegaan, behalve het gedeelte dat krachtens testamentaire bepalingen in de zaak moest blijven.

— En is de geschiedenis hiermee uit? vroeg Lord Aberdeen op zachte toon.

— Bijna, mylord, antwoordde de zieke. Mijn aanstaande vrouw had een som geld overgespaard, wij waagden het er op, en wij trouwden. Maar het lot scheen tegen mij te zijn. Hoe het kwam weet ik niet, maar overal waar ik mij aanmeldde voor een betrekking, scheen men reeds op de hoogte te zijn van mijn verleden. Ik raakte hoe langer hoe meer achteruit, verhuisde van de ene naar de andere stad en wist op het laatst geen raad meer. Eindelijk deed zich een uitkomst voor waarop ik zeker nooit zou gerekend hebben. In het kleine stadje waar ik het laatst woonde, arriveerde een groot circus waarvan gij hier de tenten hebt zien staan. Onder de medewerkers bevond zich ook een luchtreiziger, die met een ballon opsteeg en op een hoogte van duizend meter ongeveer met zijn valscherms naar beneden sprong. Een paar dagen te voren was die luchtschipper verongelukt, daar het valscherms dat zeer versleten bleek te zijn, op een hoogte van bijna driehonderd me-

ter gescheurd was. Ik vernam dit toevallig, bood mij in zijn plaats aan, en werd aangenomen.

Lord Aberdeen nam de vermagerde hand van de zieke in de zijne, en zei:

— Dat was een moedige daad van u.

De zieke haalde de schouders op.

— Het was niet zo buitengewoon moedig, mylord. Mijn kinderen, die toen nog pas enkele jaren oud waren, leden honger. Ik moest dus wel, maar ik heb er nooit spijt van gehad, want daarna heb ik nog enige jaren van ongemengd geluk genoten, ofschoon het reizen en trekken vermoeiend was. Toen stierf mijn vrouw bij een spoorwegongeluk, waarbij ongeveer twintig leden van onze troep om het leven kwamen. Een paar maanden geleden deed zich mijn leeftijd gelden en begon ik aan duizeligheden te lijden, zodat het werk levensgevaarlijk voor me werd en de toekomst er donker uitzag. Maar mijn kinderen brachten de uitkomst. Zonder dat ik het wist, waren zij op een zekere dag met de ballon opgestegen en te samen met het valscherms omlaag gekomen. Albert is een jongen die weet wat hij wil, en toen het de eerste keer zo goed was gegaan, stond hij er op, dat hij voortaan alleen of met Helen mijn werk zou doen. Als gij u haast, kunt gij hen aanstonds zien opstijgen.

— Dat wilde ik u juist voorstellen, beste Hadow, hernam Lord Aberdeen, en ik geef u nogmaals de verzekering, dat gij u volstrekt niet ongerust behoeft te maken over het lot van uw kinderen.

— Daarvoor moge de hemel u zegenen, hernam de zieke met tranen in de ogen.

— En dat niet alleen, vervolgde de bezoeker, maar ik wil ook trachten uw onschuld aan het licht te brengen.

— O, mylord, als gij dat zou kunnen doen, dan zoudt gij mijn beide kinderen voor altijd tot innige dankbaarheid verplichten, maar ik vrees dat dit onmogelijk zal zijn, voegde hij er hoofdschuddend aan toe.

— Niets is onmogelijk voor een man, die ernstig wil, zei Lord Aberdeen. Gij moet toch ook zelf inzien, dat een der personeelsleden van de bank, die mis-

schien iets tegen u had, die chèque vervalst moet hebben en het geld benevens het stukje papier met de handtekeningen in uw lessenaar moet hebben gelegd.

— Ja, mylord, dat heb ik ook vaak gedacht, maar wie zou het kunnen gedaan hebben? Mijn broer mocht mij graag, en kwam overigens maar zelden op het kantoor en mijn neef was altijd de vriendelijkheid zelf.

— Maar gij hebt mij zoëven gezegd, dat er een groot personeel op het kantoor van uw vader was.

— Daaronder kan iemand geweest zijn, die zich om een of andere reden wilde wreken.

Lord Aberdeen stond op en zei met vaste stem:

— Ik zal dat alles onderzoeken. En

zeg me nu nog dit: Hebt ge u wel eens ooit door een goede geneesheer laten onderzoeken?

Hadow schudde het hoofd.

— Toen die duizelingen begonnen, heb ik de geneesheer in het dorp waar wij toen waren geconsulteerd en die zei mij, dat ik rust moest nemen en volstrekt niet meer met mijn gevaarlijk werk mocht voortgaan en dat ik mij zeer stevig moest voeden. Hoe kon ik dat alles doen?

— Welnu dat zullen wij dan eens wel mogelijk maken, zei Lord Aberdeen. Ik begeef mij direct naar Saltarelli en nog vandaag zult gij naar Londen vervoerd worden naar een ziekenhuis, waar ik u door een bekwaam geneesheer zal laten onderzoeken. En nu vaarwel, of liever tot weerziens.

HOOFDSTUK III

RAFFLES AAN HET WERK

Lord William Aberdeen, alias Lord Edward Lister, bijgenaamd John Raffles, verliet met zijn vriend Charles Brand het vertrek, waar hij zoëven een zo droevige geschiedenis had gehoord.

Samen liepen zij de smalle gang door en bereikten aldus een der vier deuren van de tent.

— Hallo, riep een vrolijke stem, zodra ze weer buitenstonden. Hebt gij een bezoek gebracht bij die arme drommel Rinaldo Bossi, mylord?

De man die deze vraag gesteld had, was gekleed in het schilderachtige costume van een cowboy uit het verre Westen van de Verenigde Staten.

Hij kon nauwelijks vijftwintig jaar zijn en had een vrolijk open gelaat, bruin gebrand door de zon.

Zijn lange gespierde gestalte wees op een grote lichaamskracht.

Hij was bezig met het oprollen van een lange lasso, waarvan het uiteinde bevestigd was aan het zadel van een pony, die naast hem stond.

— Ja, beste Hegardy, antwoordde Raffles, ik kom juist van hem vandaan.

— En... wat zegt gij van hem? Ge-looft gij dat hij het er bovenop zal halen?

— Als hij daar zonder goede geneeskundige hulp blijft liggen, dan zeker niet, maar ik heb mij voorgenomen hem naar een ziekenhuis in Londen te laten overbrengen, waar hij zorgvuldig zal worden verpleegd.

Dicky Hegardy, de cowboy, greep de hand van Raffles en riep uit:

— Dat is weer een prachtige zet van u, mylord. Ik kan u niet zeggen, hoe blij ik daarover ben, en niet alleen vanwege de oude man, voegde hij er aan toe, maar ook voor zijn kinderen. Vooral het meisje is een schat, mylord.

— Zo mag ik het horen, riep Raffles vrolijk uit. Een man, als gij, mag voor dergelijke dingen gerust openlijk uitkomen. Maar ik moet voortmaken, want ik wilde eens gaan kijken naar het opstijgen van de ballon.

— Dan ga ik met u mee, als gij er niets op tegen hebt, mylord.

— Volstrekt niet, Hegardy, maar laat ons dan gaan.

De drie mannen liepen om de tent heen en bereikten nu de open ruimte, waarboven de ballon, bijna geheel gewuld, zacht heen en weer schommelde.

Ruim een duizendtal bezoekers verdrong zich voor de touwen, die het plein afsloten.

Daarbinnen waren een stuk of twaalf mannen druk bezig met het maken van de laatste voorbereidselen.

Zij verplaatsten telkens de zakken zand een weinig, die de ballon omlaag hielden en bevestigden ten slotte een trapeze aan de ballon.

— Gebruiken zij geen mand? vroeg Raffles verbaasd. Dat is toch eigenlijk veel te gevaarlijk.

— Dat is het ook, mylord, zei Hegardy, maar de oude Hadow is daar ook onkundig van. Zij hebben het hem nooit gezegd en hij zelf maakte steeds gebruik van een mand, maar Albert meende dat hij meer geld kon vragen, als hij de toer daardoor aantrekkelijker maakt. Hij is daar dan ook in geslaagd, want nu betaalt Saltarelli een pond sterling meer voor iedere keer dat zij opstijgen.

— En hoe vaak gebeurt dat? vroeg Raffles.

— Dat hangt van de omstandigheden af. Zij kiezen meestal een dag uit, dat er weinig wind is, zodat de ballon zo weinig mogelijk afdrijft, nadat de veiligheidsklep is geopend.

— Gebeuren daar nooit ongelukken mee?

— Zelden mylord. Aan de ballon is een plastic zakje bevestigd, waarin een briefje met het verzoek bij het neerkomen van de ballon daarvan kennis te willen geven aan het gemeentehuis, dat dan voor de terugzending zorg draagt.

Onder het spreken hadden de ogen van de cowboy onder de personen gezocht, die zich op het afgezette terrein bevonden.

Eindelijk scheen hij te hebben gevonden wie hij zocht.

Dicht bij de trapeze stond Helen Hadow.

Het meisje was in tricoot gekleed en zag er allerbevalligst uit. Zij had een mantel over de schouders geslagen en scheen nog enige aanwijzingen te geven.

Wat Albert betreft, die eveneens in een vleeskleurig tricoot was gestoken, hij klom op dit ogenblik vlug als een eekhoorn langs de mazen van het net omhoog tot hij het punt bereikt had, waar de parachute aan de ballon bevestigd was.

Hij overtuigde zich dat het valscherf in goede orde was en klom toen weer naar beneden.

De assistenten hadden de zandzakken verwijderd en zes hunner hielden de ballon nu op de grond.

Helen wierp de mantel van zich af en nam op de trapeze plaats, terwijl Albert een der beide touwen van het valscherf met een haak aan de lederen gordel vastmaakte, die het meisje om het middel droeg en ging vervolgens naast haar op de trapeze zitten, nadat hij op zijn beurt zichzelf aan het tweede touw van de parachute had vastgemaakt.

Toen sloeg hij zijn arm om het middel van het jonge meisje, en riep een kort bevel.

De zes mannen lieten de touwen gelijktijdig los, en langzaam en statig steeg de ballon omhoog.

Het was mooi weer en bijna windstil, zodat men de ballon gemakkelijk kon volgen.

Aldra waren de nu zeer kleine figuurtjes van Albert en Helen zichtbaar.

Raffles wierp een steelse blik op Dick Hegardy.

De beide jongelieden hadden met beide handen de trapeze gegrepen en verichtten nu op een hoogte van bijna vijf honderd meter enige toeren, die aan de duizendkoppige menigte kreten van bewondering ontlokte.

Toen was het zelfs op deze hoogte goed te zien dat Albert zijn arm uitstreekte en het koord aanvatte, waarmee hij de veiligheidsklep kon openen.

Bijna op hetzelfde ogenblik greep hij het jonge meisje stevig om het lichaam en nu lieten beiden zich van de trapeze in de laagte glijden.

Een kreet van ingehouden spanning steeg uit de menigte op.

Het gewicht van twee mensen had het valscherf van de ballon losgerukt, die pijlsnel in de hoogte schoot en een

ogenblik later uit het oog verdween.

Enige seconden, die een eeuwigheid schenen te duren, leek het alsof het valschermscherm zich niet wilde ontplooiën.

Broeder en zuster vielen in pijlsnelle vaart omlaag.

Ineens echter vatte de luchtstroom de plooiën van het valschermscherm, dreef ze uiteen, deed het scherm bol staan, dat nu langzaam, als een reusachtige parapluie omlaag zweefde.

Binnen enkele minuten hadden de luchtreizigers de aarde ongedeerd bereikt op nauwelijks een kilometer van de plek, waar ze waren opgestegen.

Een langgerekte zucht van verrademing steeg uit de menigte op.

Een half uur later waren Albert en Helen Hadow op het kermisterrein terug.

De jongeman had zelf het scherm opgevouwen en de zware vracht op zijn rug medegenomen.

Raffles, Charles Brand en Dick Hegardy ontmoetten de jongelui bij de deur van de tent.

De cowboy trad onmiddellijk op het meisje toe, greep haar hand en fluisterde:

— Ik dank God, dat het wederom goed is afgelopen, Helen.

— Je bent een dwaze jongen, zei het meisje, terwijl zij bloosde en haar hand trachtte los te maken. Jij rijdt ook wel op wilde paarden.

— Dat is niet met elkander te vergelijken, Helen, hernam Dick Hegardy ernstig. Wat ik doe is kinderwerk vergeleken bij jullie stunt.

Maar nu kreeg het jonge meisje Raffles in het oog.

Zij ging op hem toe en vroeg:

— Gij hebt met mijn vader gesproken, Mylord?

— Ja, Helen, en ik heb gedaan gekregen hem naar Londen te laten vervoeren, waar hij in een ziekenhuis een goede verpleging zal krijgen.

Met tranen in de ogen stak het jonge meisje hem de hand toe.

— Gelooft gij dat mijn vader nog zal kunnen genezen?

— Ik wil je niet een valse hoop vleien, maar wij mogen niets onbeproefd laten.

Gaat nu beiden spoedig naar hem toe, zei Raffles glimlachend, want hij zal wel zeer naar u verlangen.

De jongelieden gingen de tent binnen, gevolgd door Dick Hegardy, terwijl Raffles en Brand de directeur van het circus gingen opzoeken, ten einde met deze over het vervoer van Rinaldo Bossi te praten.

Saltarelli beloofde zijn medewerking en nadat alles voor de volgende dag geregeld was, verlieten Raffles en Brand het kermisterrein en zochten hun auto op, die op enige afstand geparkeerd stond.

Achter het stuurwiel zat een chauffeur van reusachtige lichaamsbouw.

Het was James Henderson, de trouwe metgezel van de Grote Onbekende, die zijn meester reeds in talloze avonturen terzijde had gestaan.

De twee vrienden stapten in en Henderson maakte contact.

Gedurende de rit bewaarden beide vrienden geruime tijd het stilzwijgen.

Toen begon Brand:

— Het was een triest verhaal, vind je niet, Edward?

— Ja, in en in treurig. Het is duidelijk, dat hier een gemene streek gepleegd is. Het kan niet anders, dat hierin een man de hand heeft gehad, die goed op de hoogte was van het doen en laten van de oude Hadow, evengoed als van diens oudste zoon.

— Zou zijn broer...?

— Daar wil ik voorlopig niet aan denken, viel Raffles zijn vriend in de rede. Het is natuurlijk niet onmogelijk, maar ik meen uit de verklaring van onze vriend Hadow te hebben kunnen opmaken, dat daar geen sprake van is.

— Ben je van plan de zaak te onderzoeken?

— Natuurlijk; dat heb ik hem immers beloofd.

— Kan ik je daarbij helpen?

— Ik verlang niets liever.

— Wat zijn het voor zaken, die de vader van Hadow deed?

— Hij had een effectenkantoor, als ik mij niet vergis. Wij kunnen dus gemakkelijk een aanknopingspunt zoeken.

Intussen stuurde Henderson de auto

door het noordelijk deel van Londen en stopte pas voor het hek van de fraaie villa, welke Raffles in de Cromwellstreet onder de naam Lord William Aberdeen bewoonde.

De beide vrienden stapten uit en begaven zich aanstonds naar het privé vertrek van Raffles.

Deze opende daar een kleine brandkast, nam er een pakje effecten uit en stak het bij zich.

Voor het hek stond de auto nog met Henderson achter het stuur.

Brand gaf de chauffeur het adres op van de effectenmakelaar, dat hij in het adresboek had opgericht.

Het kantoor van Josef Jaffray, de neef van Hadow, die de zaken van diens vader had overgenomen, bevond zich in de Hallstreet.

Het was een oud, maar goed onderhouden huis.

Henderson was uitgestapt en had aangebeld.

Een bediende met spierwit haar opende de deur.

— Ook Raffles en Brand stapten uit en vroegen de heer Jaffray te spreken.

De bediende ging de beide bezoekers voor naar een groot kantoor, waar een stuk of twintig klerken aan het werk waren.

Een hunner stond op en vroeg:

— Wie moet ik aandienen?

— Lord William Aberdeen.

De bediende begaf zich naar een glazen deur, waardoor men het privé kantoor van de effectenhandelaar kon overzien.

Enkele ogenblikken later kwam de bediende terug en verzocht de bezoekers binnen te gaan.

Raffles bevond zich in tegenwoordigheid van de heer Josef Jaffray.

Deze was een lang, mager man, met doordringende zwarte ogen en een dunne gebogen neus.

Hij scheen veel zorg aan zijn uiterlijk en zijn toilet te besteden en vooral zijn lange witte tanden waren opvallend.

Hij was opgestaan om de beide bezoekers te begroeten, wees hen daarop zijwendend een stoel, en vroeg:

— Waarvoor kan ik u van dienst zijn,

mylord?

Raffles stak zijn hand in zijn akten-tas haalde er het pakket effecten uit en zei, terwijl hij het open maakte.

— Ik heb hier enige effecten bij me, die ik al geruime tijd in mijn bezit heb. Ik ben geruime tijd in het buitenland geweest en niet goed op de hoogte van de effectenmarkt. Zoudt u zo goed willen zijn mij te zeggen of ik deze effecten moet bewaren of van de hand doen?

Met deze woorden stak Raffles de heer Jaffray het pakket effecten toe.

Jaffray bladerde het even door en zei toen:

— Ik kan mij niet begrijpen, dat er omtrent deze effecten enig verschil van mening kan bestaan. Het zijn aandelen in een zeer betrouwbare Engelse spoorwegmaatschappij, die geregeld een hoog dividend heeft uitgekeerd. Ik zou u willen aanraden deze aandelen volstrekt niet van de hand te doen, want dan zoudt gij u zelf benadelen.

Raffles stond op, en zei:

— Ik ben u zeer verplicht voor uw goede raad, mijnheer Jaffray en ik zal deze ook opvolgen. Ik heb hier nog enige effecten te verzilveren, maar daarbij zal uw kassier mij wel behulpzaam zijn.

Nogmaals bedankt; gij hebt mij zeer aan u verplicht.

Raffles nam zijn hoed, Brand volgde zijn voorbeeld en het volgende ogenblik stonden zij weer in het grote kantoor.

Een groot gedeelte daarvan was afgesloten door een ballustrade met loketten, en voor het publiek bestemd.

Raffles klopte op een der loketten, waarachter een klenk zat te werken, die niet op- of omkeek, zelfs toen Raffles het kloppen wat luider herhaalde. Onmiddellijk kwam een andere bediende nader, die zei:

— Kan ik u misschien helpen? Ik geloof dat u aan het verkeerde loket bent. Deze bediende is doofstom, maar omdat hij hier al zo vele jaren werkt, laat de patroon hem maar zitten, waar hij zit.

Raffles ging naar het loket, dat hem werd aangewezen, na nog 'n blik te hebben geworpen op de oude bediende, die zich weer in zijn werk verdiept had. Maar toen Raffles, wachtsend op de uit-

betaling, nog eens omkeek, zag hij tot zijn verbazing, dat de doofstomme hem blijkbaar reeds sedert enige tijd met zijn diepliggende ogen aanstaarde.

Zodra deze de blik van Raffles op zich voelde rusten, boog hij zich onmiddellijk weer over zijn werk.

De kassier kwam terug en hielp Raffles verder af.

Bij de draaideur wendde Raffles zich nogmaals om, en wederom zag hij hoe de doofstomme bediende met het witte haar weer het hoofd had opgeheven en hem intens nakeek.

HOOFDSTUK IV

EEN GENEESKUNDIG ONDERZOEK

De volgende dag, omstreeks een uur in de namiddag, bevond de heer Jaffray zich alleen in zijn kantoor.

De bedienden waren allen naar huis gegaan op de doofstomme Jeakes na, die was blijven werken, onderwijl zijn boterham etend.

Jaffray zat onbeweeglijk, diep in de bureaustoel weggezonden, die voor zijn schrijftafel was geplaatst.

Met zijn lange scherpe kin in zijn magere vinger, staarde hij recht voor zich uit naar de grote wandkalender, die recht tegenover hem hing.

Na enige tijd stond hij langzaam op en begon met gebogen hoofd het vertrek op en neer te lopen, telkens een blik op de wandkalender slaande.

— Nog slechts enkele maanden, mompelde hij, dan breekt de noodlottige datum aan, dan is zijn zoon meerderjarig en moet de notaris hem het vermogen uitbetalen van mijn oom Hadow, hetwelk ik thans beheer.

Maar zover zijn we nog niet. Ik heb mij voorgenomen me te wreken. Je hebt mij de vrouw ontstolen die ik liefhad en dat vergeef ik je nooit. En nu zou ter elfder ure mijn plan nog mislukken en zou je zoon in het bezit komen van het geld dat ik sinds jaren als het mijne heb beschouwd, dat nooit.

Maar zelf zal ik mijn handen niet aan je vuil maken. Dat zal ik aan anderen overlaten. In een stad als Londen zal ik wel handlangers weten te vinden. Als ik maar wist waar hij was, voegde hij er op doffe toon aan toe. Niemand weet wat er van hem geworden is. Wie kan zeggen of hij zich op dit ogenblik

met zijn zoon niet dicht in mijn nabijheid bevindt? Over een paar maanden plaatst de notaris zijn oproep in de dagbladen en daar komt Alfred Hadow zeker op af. Maar dan is het voor mij te laat en zal mijn Helen voor goed onbereikbaar voor mij zijn. Al zou ik de duivel zelf tot mijn medeplichtige moeten nemen, dat zal niet gebeuren.

— O, dat mijn oom zijn testament op het laatste ogenblik nog veranderd heeft, toen Albert nog in de gevangenis zat.

Hij balde de vuisten en liet zich als wanhopig in de stoel vallen.

Plotseling hief hij het hoofd op en staarde naar de deur.

Voor de glasruit was het bleke, ingevallen gezicht van Jeakes zichtbaar geworden.

De ogen onder de zware wenkbrauwen waren op het gelaat van zijn patroon gevestigd.

Jaffray stond op, was met een paar stappen aan de deur en rukte deze open.

— Wat moet jij hier, riep hij terwijl hij de oude man bij de arm greep. Wat loop jij hier te spioneren?

Jeakes stiet enige ongearticuleerde klanken uit die niemand kon verstaan.

Jaffray liet hem los en hief dreigend de vuist tegen hem op; daarna maakte hij een bevelend gebaar in de richting van de klerk, en Jeakes ging er heen als een geslagen hond.

Jaffray wierp een blik op zijn horloge en bromde in zich zelf:

— Het is tijd voor het Haymarket ziekenhuis. Ik wenste dat ik van die lastige behandeling af wett.

Hij drukte op de knop van een elektrische bel en een ogenblik later trad een bediende binnen.

— De auto, Philip, beval Jaffray kortaf. Het is de dag, waarop ik mij door dokter Walford moet laten behandelen.

De bediende verwijderde zich, en Jaffray sloot zijn schrijftafel en de brandkast af, en liet de sleutels in zijn zak glijden. Hij wierp nog een blik door de glazen deur in het grote kantoor, waar zich nog steeds niemand anders dan de doofstomme klerk bevond en verliet zijn werkkamer door een tweede deur, die met zijn particuliere woning in verbinding stond.

In de vestibule wachtte de bediende hem reeds op met overjas en hoed.

Jaffray verliet zijn huis en stapte in de auto, een nieuwe glanzende wagen, die voor het trottoir geparkeerd stond.

Na een rit van ongeveer twintig minuten hield de wagen stil voor een der grootste ziekenhuizen van Londen.

Men scheen hem daar te verwachten, want hij werd aanstonds in een kleine helder verlichte zaal gelaten, waar zich in een glazen kast verschillende blinkende chirurgische apparaten bevonden.

Dokter Walford, een man met een innemend gezicht, in het wit gekleed, met een wit kalotje op het hoofd en opgestroopte mouwen, ontving zijn patiënt op hartelijke wijze.

Hij greep hem bij beide schouders en leidde hem naar een der grote ramen.

Hij keek hem diep in de ogen, tilde een der oogleden op, bromde wat voor zich heen, en vroeg:

— Gij rookt toch immers volstrekt niet meer?

— Zo goed als niet, dokter.

— Zo goed als niet. Gij moogt het in het geheel niet doen, heb ik u gezegd, gij moogt ook volstrekt geen sterke drank drinken en gij moet zoveel mogelijk alle sterke opwindingen vermijden. En doe nu uw hemd uit, dan zal ik u onderzoeken.

Een half uur later kon Jaffray zich weer aankleden en nam afscheid van de dokter, die hem met een ernstig gelaat, met de handen in de zijde gesteund nakeek.

Toen Jaffray in de gang was kwamen er vier beambten van het ziekenhuis binnen, die een draagbaar droegen.

Jaffray moest zich een weinig tegen de muur drukken teneinde de draagbaar doorgang te verlenen, waarbij hij onwillekeurig een blik wierp op het bleke gelaat van de man op de baar.

Met moeite weerhield hij een kreet van schrik en verbazing.

De man op de draagbaar had de ogen gesloten gehouden en Jaffray niet gezien.

— Hij was het, mompelde Jaffray in zich zelf. Er valt niet aan te twifelen.

Op dit ogenblik keerden twee van de dragers terug.

Jaffray trok zijn gelaat in een meewarige plooi en vroeg:

— Wie was toch die zieke, die ik zo even heb zien voorbijdragen.

— Dat was Rinaldo Bossi, de kermisreiziger, die de koning van het valschermscherm wordt genoemd. Zo staat hij tenminste op de programma's vermeld, maar zijn ware naam zal wel anders luiden.

— Wat scheelt hem? Hij scheen mij zeer ziek te zijn.

— Hij is ook zeer ziek, mijnheer, men hoopt hem nog te redden, door een zorgvuldige behandeling.

Jaffray bedankte de beide dragers en had het volgende ogenblik het ziekenhuis verlaten.

Voor het hek stond zijn auto geparkeerd.

— Naar huis, riep Jaffray de chauffeur toe.

Hij stapte in en liet zich achterover in de kussens vallen.

Zijn ogen staarden met een blik zonder uitdrukking naar de rug van de chauffeur, die door de voorruit zichtbaar was.

— Bijna op het laatste ogenblik komt hij dus nog boven water, mompelde Jaffray; nu ik mijn doel bijna bereikt meende te hebben, kruist hij opnieuw mijn pas. En nu gaat het niet alleen om mijn wraak, het gaat ook om mijn vrijheid, mijn gehele bestaan. Die man moet verdwijnen, en laat zijn zoon zich voor mij in acht nemen.

Toen de auto voor de deur van zijn

huis stil hield, dat vroeger het huis van Alfred Hadow was geweest, keek hij op alsof hij uit een benauwde droom ontwaakte.

Zijn ogen hadden een verwilderde uitdrukking.

— Kan de auto naar de garage, mijnheer, vroeg de chauffeur, nadat hij het portier geopend had.

— Ja, antwoordde Jaffray, ik zal wel beïlen als ik de wagen weer nodig heb.

Toen ging hij voort:

— Je hebt immers vanavond je vrije avond?

— Ja, mijnheer, maar als gij misschien ergens heen moet vanavond, dan kan ik wel op een andere keer vrij nemen.

Jaffray dacht even na en zei:

— Neen, ga maar.

Daarop trad hij het huis binnen.

In het grote lokaal waren alle klerken reeds weer aan het werk.

Jeakes keek hem met zijn donkere ogen na, terwijl hij het kantoor in zijn gehele lengte overstak, om zich naar zijn werkkamer te begeven.

Zodra hij daar was, trok Jaffray het gordijntje dicht, hetwelk voor de glazen deur hing en liet zich in zijn bureaustoel vallen.

Hij moet uit de weg geruimd worden, mompelde hij. Een van ons beiden is te veel. En ook zijn kinderen moeten verdwijnen. Over een paar maanden is het misschien te laat en is alles verloren.

Zijn ogen dwaalden door het vertrek als zochten zij naar 'n voorwerp om zijn wraak op te koelen.

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

Hij drukte op een elektrische bel en een ogenblik later trad de jongste bediende binnen.

— Ga aan Mr. Jeakes zeggen, dat hij bij mij moet komen, beval Jaffray kortaf.

De jongen verliet het vertrek en deed wat hem gevraagd was.

Jeakes stond langzaam op met een angstige uitdrukking in zijn ogen, en strompelde naar de werkkamer van zijn chef.

Jaffray ontving hem met gefronste wenkbrouwen.

Hij had enkele woorden op een stukje papier geschreven, dat hij de doofstomme klerk toestak.

Deze nam het met bevende hand aan, liet zijn ogen op het gelaat van zijn meester rusten en las toen wat er op het briefje stond:

« Er wordt in de laatste tijd over je ijver en je bekwaamheid geklaagd, Jeakes. Bovendien bevalt je optreden in de laatste dagen mij volstrekt niet. Ik heb je zojuist op onbeschaamde wijze hier naar binnen zien loeren. Het is vandaag dinsdag; je kunt je van zaterdag a.s. af als ontslagen beschouwen. »

Jeakes werd na de lezing van het briefje zo mogelijk nog bleker dan hij reeds was en stiet enkele klanken uit, alsof hij wilde vragen, waarvan hij nu moest leven.

Als enig antwoord haalde Jaffray minachtend de schouders op en wees de bejaarde man de deur.

Schoorvoetend en met gebogen hoofd strompelde Jeakes weg, met het briefje nog in zijn gesloten vuist.

Op de drempel keerde hij zich nog eens om, en als Jaffray de blik van felle haat gezien had in de diepliggende ogen van de doofstomme, dan zou hij zich misschien nog wel eens bedacht hebben, en daardoor wellicht een groot onheil hebben afgewend...

HOOFDSTUK M

HET KOMPLOT

Toen de grote klok op de Algemene Afdeling op half zes stond, maakten alle bedienden zich gereed om te vertrekken.

Alleen Jeakes scheen nog iets te doen te hebben.

Hij zat aan zijn lessenaar, bezig met het opruimen van zijn papperassen.

Toen de laatste klerken vertrokken waren ontstak hij het elektrische licht boven zijn lessenaar, haalde een vel papier te voorschijn en legde dit voor zich neer.

Toen stond hij op draaide de deur naar de gang op slot en sloop op de punten van zijn voeten naar de glazen deur van het particuliere kantoor van zijn patroon.

Een enkele blik was voor hem voldoende om te zien dat de kamer donker was en dat Mr. Jaffray ze dus verlaten had.

Toen ging hij snel weer naar zijn lessenaar terug, nam zijn vulpen en begon te schrijven.

Aldra was hij zodanig in zijn werk verdiept, dat hij niet bemerkte, hoe de glazen deur zacht werd geopend en Jaffray het grote kantoor binnentrad. In zijn kamer had hij liggen peinzen op een divan en het spiedend gelaat voor het glas gezien.

Ofschoon dit voor een doofstomme overbodig mocht heten, sloop hij geluidloos naar de schrijver toe, boog zich voorzichtig over diens schouder en las hetgeen de doofstomme geschreven had.

Naarmate hij verder las, veranderde zijn gelaat van uitdrukking; zijn ogen pulden bijna uit zijn hoofd en de aderen aan zijn voorhoofd zwollen als koorden.

Toen hief hij de beide handen met de gekromde vingers op en het volgende ogenblik zou hij Jeakes bij de keel hebben gevat, als niet juist op dat ogenblik zijn schaduw hem verraden had.

Jeakes hief snel het hoofd op en zag Jaffray achter zich staan, met zijn grijpvingers gereed om hem te wurgen.

Veel vlugger dan men van hem zou verwacht hebben liet Jeakes zich van zijn kruk glijden, na zijn papier in zijn zak te hebben gestoken, en snelde naar de gangdeur.

Het volgende ogenblik had hij de sleutel in het slot omgedraaid en de kruk gegrepen.

Maar reeds was Jaffray bij hem.

— Geef hier, dat papier, bruide hij woedend, terwijl hij de klerk bij de arm greep.

Er ontstond een geweldige worsteling.

Ondanks zijn ouderdom bleek de doofstomme toch nog 'n tegenstander te zijn, met wie rekening moest worden gehouden, en het duurde niet lang of de beide mannen rolden over de vloer, terwijl zij elkander bij de keel trachtten te grijpen.

Eensklaps echter verzwakte de greep van Jaffray, en Jeakes stond hijgend op.

Jaffray had de hand op het hart gedrukt; een weinig schuim verscheen op zijn lippen en zijn ogen kregen een glazige uitdrukking.

Met grote inspanning stond hij op en wankelde naar een stoel.

Zonder zich verder om hem te bekommeren en het geheel verfrommelde papier in de steek latend, snelde Jeakes weg alsof de duivel hem op de hiel zat...

Langzaam kwam Jaffray bij.

Hij wiste zich het zweet van het voorhoofd en keek met verwilderde blik om zich heen.

Hij haalde enige malen achtereen diep adem en mompelde:

— Wat was dat? Ik dacht, dat het met me gedaan was. De dokter had gelijk, zulk en opwinding zou mijn dood kunnen zijn, en ik wil nog niet sterven.

Na een poos zette hij op doffe toon zijn alleenspraak voort:

— Die ellendeling heeft dus twintig jaren lang mijn geheim gekend. Hij heeft mij betrappt toen ik hier in ditzelfde lokaal bezig was met het uitwerken van mijn plan. Daar hij niet kon spreken, heeft hij dat alles aan Alfred Hadow in een brief medegedeeld, maar de duivel moet mij geholpen hebben, want mijn neef heeft die brief nooit in handen gekregen. Jeakes heeft toen natuurlijk gedacht dat Alfred redenen had om te zwijgen, en ook hij heeft al die tijd gezwegen om zijn baantje niet kwijt te raken. Nu ik hem echter ontslagen heb, haast hij zich de politie op de hoogte te brengen.

Jaffray schudde woedend de vuist tegen de gesloten gangdeur en vervolgde toen:

— Neen, laat ik mij niet opwinden.

Nu vooral moet ik over al mijn kalmte en mijn kracht beschikken. Alles is nog niet verloren. Waar kan die brief gebleven zijn, waarin Jeakes mij aanklaagde.

Met het hoofd in beide handen dacht hij ingespannen na.

Plotseling hief hij het hoofd op, en zijn ogen schitterden.

— Dat moet het zijn, riep hij uit. Ik herinner mij nu ineens dat Alfred een aantal papieren aan zijn advocaat in bewaring heeft gegeven om ze voor hem te bewaren tot zijn zoon meerderjarig zou zijn. Daarin heeft hij waarschijnlijk de toedracht der zaak uiteengezet, voor zover deze hem bekend was. Dus is het best mogelijk dat de verklaring van Jeakes bij die papieren is geraakt, zonder dat mijn neef ze gelezen heeft. Ja, het kan niet anders want anders zou hij mij zeker niet gespaard hebben. Ik moet zien daarover zekerheid te krijgen.

Hij stond op, sloot de deur van het kantoor en ging naar zijn eigen kamer terug.

Halverwege bleef hij echter staan alsof hem iets anders was ingevallen.

Een zegevierend lachje deed zijn lippen krullen.

— Maar dan moet er ook snel gehandeld worden, ging hij voort.

Hij ging zijn werkkamer weer binnen en trok het gordijntje dicht.

Vervolgens zocht hij in een boek een paar adressen op die hij in een zakboekje noteerde.

Daarna legde hij de hand op de elektrische bel, maar dadelijk trok hij zijn hand terug.

— Neen, het is beter dat ik niet met de auto ga; de chauffeur hoeft er niets van te weten. Ik zal wel een taxi nemen.

Hij verliet zijn kamer, die hij zorgvuldig afsloot en begaf zich naar boven, naar zijn slaapkamer.

Daar opende hij een kast en haalde er een grote kartonnen doos uit, die gevuld was met kledingstukken, pruiken en maskers, die waarschijnlijk dienst hadden gedaan bij gemaskerde bals of bij amateur toneeluitvoeringen.

Hij wocht er een valse baard uit, een

pruik en een masker en liet deze in een zijner zakken van zijn rok glijden.

Toen trok hij zijn overjas aan, zette zijn hoed op en verliet zijn woning, om als naar gewoonte in zijn club te gaan dineren.

Hij bleef daar na zijn maaltijd nog wat lezen en verliet het gebouw omstreeks elf uur.

Een paar kennissen stelden hem voor om naar een nachtclub te gaan, maar hij verontschuldigde zich met de bewering dat hij nog werken moest. Hij begaf zich inderdaad weer naar huis en deed daar de oudste kleren aan, welke hij kon vinden, waarna hij vertrok en de richting in sloeg naar een der volkrijkste buurten van Londen.

Eerst dacht hij er over een taxi te nemen, maar hij kwam spoedig van dit plan terug.

Bijna twee uren duurde zijn wandeling, totdat hij een der beruchtste wijken van Londen bereikt had; Houndsditch, een buurt die bijna uitsluitend bewoond wordt door de grootste boeven die de wereldstad huisvest.

Voor alle zekerheid had Jaffray dan ook twee revolvers in zijn zak gestoken.

Lang voor hij deze wijk bereikt had, had hij in een donkere portiek de pruik opgezet en de valse baard omgedaan, zijn kraag opgezet en de rand van zijn slappe hoed over zijn ogen getrokken.

Langzaam slenterde hij zo door de morsige wijk met de kronkelende straten.

Eindelijk zag hij aan het eind van een smalle steeg, twee kerels naderen, die hij in andere omstandigheden zeker zorgvuldig uit de weg zou zijn gegaan.

Zij hadden de handen diep in hun wijde broekzakken gestoken en kwamen nu naderbij.

Jaffray deed snel zijn masker voor en bleef wachten tot de twee mannen langzaam naderbij kwamen.

Blijkbaar hadden zij de donkere gedaante reeds opgemerkt.

Zij bleven staan en keken de vreemdeling argwanend aan en wisselden toen een spottende blik met elkander.

— Zou die melinkker wellicht een klap

zijn theewater zijn? vroeg een der mannen. Wil mijnheer zijn gezicht niet laten zien?

— Dat heb je goed geraden, broer, zei Jaffray. Maar ik wil je wel een paar duiten laten verdienen, als jullie tenminste de mannen zijn voor wie ik jullie aanzie.

— Vuil werk zeker? vroeg een hunner.

Jaffray haalde de schouders op.

— Als het dat niet was zou ik het zelf wel opknappen.

— Goed gesproken, baas, zo mag ik het horen. Je komt tenminste vierkant voor de zaak uit.

Hij liet zijn stem nog meer dalen, wierp een blik om zich heen en vroeg:

— Moet er iemand koud gemaakt worden?

Jaffray antwoordde niet, maar stak drie vingers op.

De boef deed een stap achteruit en liet een fluitend geluid horen.

— Drie? dat is niet voor de poes, zei hij zacht. Dat zal je een paar centen kosten, vader.

— Dat spreekt vanzelf.

— Laat eens horen.

— Wat dunk je van duizend pond sterling?

— Per stuk? vroeg een der schurken, zonder de minste ontroering in zijn stem, en alsof het een paar handelsartikelen betrof.

— Zeg... zei Jaffray verontwaardigd, ben je gek? Me dunkt dat dat goed betaald is. En dan wil ik jullie nog vooruit waarschuwen dat ik niet meer dan één vierde gedeelte vooruit betaal en de rest als de zaak voor elkaar is.

De beide bandieten schenen elkander met de ogen te raadplegen.

Een der beide kerels, die het meeste scheen in te brengen te hebben, dacht nog even na en zei:

— Er valt met ons te praten, patroon, ik woon hier vlak bij, daar kunnen wij verder afspreken.

Jaffray scheen even te aarzelen, maar hij bedacht dat hij voldoende gewapend was en knikte zwijgend.

Zij gingen een onoplijk steegje binnen, waarvan de huizen ternaauwernood

voor stal geschikt leken.

Enige haveloze kerels slopen hen zonder op te kijken voorbij.

Midden in de steeg deed een der bandieten een vervelozende deur open en de drie mannen stonden nu in een stikdonkere gang.

— Pas op, hier is een trap, zei de man die tot dusver het woord had gevoerd. Het is hier zo donker als de hel.

— Kun je geen licht maken, vroeg Jaffray, heb je niet een lantaarn?

— Boven, luidde het antwoord.

— Ga die lantaarn dan halen en maak licht, want ik ben niet van plan mijn nek te breken.

De kerel bromde wat en Jaffray hoorde hoe de beide schurken de smalle trap opstommelden.

Na verloop van enkele minuten zag hij een zwak schijnsel boven aan de trap.

Het was een der bandieten die met een lantaarn op het portaal verscheen.

Jaffray ging de smalle krakende trap op, terwijl hij zich vasthield aan het vette touw, dat bij wijze van leuning, aan twee ringen aan de wand was bevestigd.

Met zijn andere hand hield hij de kolf van zijn revolver omklemd.

Bij het licht van de lantaarn bereikte hij het portaal en ging hij de kamer binnen, waarvan een der bandieten de deur opende.

Een petroleumlamp, die op de schoorsteenmantel was geplaatst verspreidde een schaars licht in het vertrek, dat niet meer dan een hok was.

Op de ruwhouten tafel in het midden van het vertrek stonden een aangebroken fles whisky en een paar glazen.

Jaffray nam zwijgend op een der maten stoelen plaats, die het dichtst bij de deur stond.

De bandiet, die nu ook de lantaarn op de schoorsteen had gezet, lachte.

— Je schijnt ons nog niet te vertrouwen, zei hij.

— Wat dacht je dan? De dienst die ik van jullie vraag is van die aard, dat ik wel reden heb voorzichtig te zijn. Ik heb niet meer dan hoogstens twintig pond bij me. Het zou niet de moeite waard zijn voor zulk een klein bedrag

een man te vermoorden, die jullie duizend pond wil laten verdienen.

— Gelijk heb je, patroon. Zeg nu maar op wat wij te doen hebben.

Jaffray keek de bandieten door de gaten van zijn masker loerend aan en zei:

— Er is vandaag in het Haymarket Ziekenhuis een man opgenomen, die zich Rinaldo Bossi noemt, ofschoon zijn werkelijke naam anders luidt. Waarmede jullie echter niets te maken hebben. Die man is erg ziek, en ze willen proberen hem daar te genezen, maar dat mag niet. Is dat goed begrepen?

De woordvoerder der bandieten knikte spottend.

— Begrepen, zei hij.

En wie zijn de twee anderen?

— Het zijn zijn twee kinderen, antwoordde Jaffray kortaf.

— Hoe heten die?

— Hun artiestennaam is dezelfde als die van hun vader. Zij treden minstens eenmaal in de week als luchtschippers op. Gij kunt hen vinden op het kermisterrein in Hampstead, waar de tent van Saltarelli is opgeslagen.

— Zijn het die twee lui, die zich met een valscherf uit de ballon laten vallen?

— Precies.

— Dan hebben wij ze reeds eenmaal gezien, hernam de bandiet.

Hij dacht even na en vervolgde toen:

— Het is misschien wel mogelijk om zonder dat het opzien baart, die twee dood te laten vallen...

— De wijze waarop jullie te werk willen gaan, laat ik aan jullie over, merkte Jaffray op.

— Als ik mij niet vergis, heeft er gisteren weer een opstijging plaats gehad, zei nu de tweede der bandieten. Er zullen dus wel een paar dagen verlopen voor zij opnieuw de lucht ingaan.

— Juist en dat moet dan de laatste keer zijn, zei Jaffray op ijskoude toon.

— Doe er nog tweehonderd pond bij zei een hunner en de zaak komt in orde.

Die twee jongens te laten sneuvelen zal wel gaan, maar om die oude kunstemaker in het ziekenhuis naar de ande-

re wereld te helpen, dat is een moeilijk geval.

— Je kan je misschien als ziekenverpleger uitgeven? merkte Jaffray op.

— Daar heb ik ook al aan gedacht, maar dat lijkt nogal gevaarlijk. Die potten van mij zijn niet erg geschikt om zieken te verplegen. Afijn wij zullen wel zien, maar nu eerst het vierde deel, vooruit.

Jaffray scheen even te aarzelen.

Toen haalde hij uit een binnenzak een klein pakje bankbiljetten, en telde zwiingend een bedrag van driehonderd pond op de tafel uit.

Vervolgens wendde hij zich naar de deur en zei:

— Ik reken er op dat binnen een week alles is afgelopen.

— En hoe komen wij dan aan de rest van het geld?

— Dat zal ik zelf komen brengen.

— Ja wel, vergeet dat maar. We moeten meer zekerheid hebben.

Kom, meneer Jaffray, laat ons open kaart met elkaar spelen.

De effectenhandelaar sprong op alsof hij door een slang gebeten werd.

— Hoe weet gij mijn naam? vroeg hij op woeste toon.

— Het is eigenlijk een beroepsgeheim, antwoordde de bandiet, maar mijn vriend die je hier ziet, wordt « De Langvinger » genoemd. Hij is een van onze beste zakkenrollers. Binnen tien tellen had hij je portefeuille al te pakken.

Jaffray uitte een gesmoorde kreet.

— Toen je onder aan de trap op licht stond te wachten, hebben wij die portefeuille nagesnuffeld. Niet één, maar wel tien keer lazen wij je naam.

Jaffray liet het hoofd op de borst zinken.

Toen deed hij eerst het masker, vervolgens zijn pruik en zijn valse baard af en keek de beide bandieten strak aan.

— Nu weten wij wat wij aan elkaar hebben, zei hij. Als een van ons de ander verraadt, dan zijn wij er alle drie bij.

— Zeer juist opgemerkt, meneer Jaffray hernam de bandiet. Als de zaak uitkomt en men zou ons knippen, dan zou-

den wij alle drie door het hennepvenster moeten kijken.

Een huivering doorliep Jaffray van het hoofd tot de voeten toen hij deze cynische woorden hoorde.

Toen zei hij kortaf:

— Ik geef jullie een week tijd. Die drie moeten tot iedere prijs verdwijnen.

Jaffray zette zijn hoed op en het volgende ogenblik was hij de trap af en had hij het huis verlaten.

HOOFDSTUK VI

WAT ER GEBEURDE IN HET ZIEKENHUIS

De volgende avond omstreeks elf uur, was alles in het Haymarket Ziekenhuis al in diepe rust.

Geruisloos liep in iedere zaal een zuster of een verpleger van de dienst tussen de rijen bedden, of zat bij het licht van een staande lamp te lezen aan een der kleine tafeltjes, die geplaatst waren aan ieder der beide einden van de brede doorloop tussen de bedden.

De stilte werd door niets verstoord dan door het ritselen van de bladen van het boek van de nachtzuster en het zachte tikken van de klok die aan een der wanden hing.

Behalve de gemeenschappelijke mannen en vrouwenzalen, waren er nog een aantal kleinere, waar minder patiënten lagen.

Bovendien waren er nog enkele kamers, waar de zogenaamde klasse-patiënten afzonderlijk konden worden verpleegd.

Het was een donkere nacht zonder maan.

Twee mannen liepen langs het hek van het grote park, dat zich achter het ziekenhuis uitstreckte.

Het waren de Langvinger, wiens eigenlijke naam Hooper luidde en zijn kamefaad Forbes.

Ieder hunner droeg een klein pakje onder de arm. Bij een der hoeken van het park aangekomen, bleven zij staan en wierpen snel hun pakjes over het hek.

Daarop klommen zij zo snel als apen over het hekwerk en sprongen in de aarde van een bloemperk.

Niemand had hen gezien.

Zij raapten de over het hek geworpen pakjes op, en volgden toen een pad,

dat naar een der achterdeuren van het ziekenhuis voerde.

Zij liepen over de grasrand teneinde te voorkomen dat het grint onder hun voeten zou kraken.

Zij behoeften nu geen gevaar meer te lopen dat zij van de weg af gezien konden worden, want de laan was aan weerskanten met hoog struikgewas beplant.

Toen zij de achterdeur bijna bereikt hadden, stond Hooper stil en greep Forbes bij de arm.

— Weet jij precies in welke kamer hij ligt? vroeg hij fluisterend.

— Natuurlijk weet ik dat. Ik heb de portier vanochtend zo handig ondervraagd, dat ik die kamer blindelings kan vinden.

— Dan is alles in orde. Heb je het goedje bij je?

— Vraag niet zo veel, riep Forbes ongeduldig uit. Je denkt toch niet met een kind te doen te hebben. Natuurlijk heb ik het bij me en genoeg om een hele familie uit te roelen en praat nu niet langer, maar doe je goed aan.

Beiden openden ieder hun pakje en haalden er een verplegersuniform uit.

Zij trokken deze kleren over hun eigen goed aan en liepen toen voorzichtig naar de deur.

Hier bleven zij opnieuw staan en Forbes fluisterde:

— Het is op de eerste verdieping, aan de tuinzijde, drie ramen links van deze deur afgerekend.

De twee bandieten wierpen een blik naar boven.

De ramen van de eerste verdieping bevonden zich op ongeveer drie meter

van de grond.

Forbes keek om zich heen.

— Wij moeten een ladder hebben, fluisterde hij.

De beide schurken liepen naar een nabijstaand schuurtje, en haalden er een ladder uit.

Zij droegen het leertje snel naar de achterzijde van het huis en zetten het tegen de muur, onder het derde raam van de deur af gerekend.

Forbes zette het eerst de voet op de onderste sport.

— Blijf achter me, beval hij kortaf.

— Waarom? vroeg Hooper, kun je het niet alleen af?

— Jawel, antwoordde Forbes grimmig, maar ik wil dat je er bij bent. Hij mocht eens wakker worden en dan moet er snel gehandeld worden.

Hooper haalde de schouders op, maar hij volgde niettemin zijn kameraad, toen deze de ladder opging.

Spoedig was het raam bereikt.

Hij trachtte het eerst voorzichtig open te duwen, maar daar dit niet ging, haalde hij een boor te voorschijn, boorde een klein gat ter hoogte van de spanjolet, stak er een ijzerdraad door met een haakje aan het eind en trok daarmee na enig tasten de spanjolet terug.

Daarop haalde hij het ijzerdraad weer terug en maakte het gat in het hout zo goed mogelijk onzichtbaar.

Forbes had zo stil en voorzichtig moeten werken, dat het bijna een half uur duurde, voor hij het raam kon openduwen.

Daarvoor hing een dik gordijn.

Nadat hij het raam zo ver had opengeduwd, dat hij er door kon, gleed Forbes als een slang naar binnen.

Hij deed voorzichtig de gordijnen vaneen en wierp een blik in de ziekenzaal, die slechts spaarzaam was verlicht.

Op een nachtkastje naast het bed stonden een waterkaraf en een half gevuld glas, benevens enkele flesjes.

De scherpe ogen van Forbes zochten het vertrek verder af, en bleven tenslotte op het bed rusten.

Daar lag een man, blijkbaar in diepe rust verzonken.

Er was niet veel meer van hem te zien dan een gedeelte van zijn haar, en een stukje van zijn vermagerde wang.

Forbes sloop de kamer iets verder binnen, tot zijn oog viel op de hand van de patiënt die buiten het bed hing.

Even bleef Forbes naar die bewegingloze hand staren.

Toen vermande hij zich.

Hij stak zijn hand in een der zakken en haalde er een klein flaconnetje uit en waarvan hij de inhoud leeg goot in het half gevulde glas.

Daarop keek hij weer naar de man in het bed, die zich niet scheen te hebben bewogen.

Even bleef Forbes staan, terwijl Hooper over het raamkozijn leunde, klaar om te helpen als dit nodig mocht zijn.

De patiënt was echter blijkbaar half buiten bewustzijn.

Op zijn tenen sluipend, en geen oog van het bed afwendend, bereikte Forbes het raam en zag, dat Hooper de ladder reeds was afgedaald.

De giftmenger sloeg op zijn beurt zijn been over het kozijn nadat hij nog een laatste blik door het gordijn had geworpen.

Het laatste wat zijn blik trof, was de bewegingloze, als een klauw gekromde, witte hand buiten het bed.

Hij trok het raam geluidloos dicht, ging de ladder af, en wiste zich het zweet van het voorhoofd.

— Wat scheelt je? vroeg Hooper verbaasd. Alles is toch goed gegaan?

Forbes knikte.

— Als je het weten wilt, die witte hand buiten het bed heeft me van streek gemaakt. Ik heb nog nooit zo iets gezien. Hooper haalde de schouders op.

— Larie, bromde hij. Kom, laten we maar gauw de ladder weer in de schuur zetten en de plaat poetsen, we hebben hier niets meer te maken.

Het tweetal nam de ladder op en bracht deze naar de loods, waarvan zij de deur sloten.

Dan ontdeden zij zich van hun witte verplegerskleren en maakten daar weer een pakje van.

Tenslotte overtuikten zij zich dat de

weg veilig was en klommen over het hek.

De misdadige toeg was in het ziekenhuis reeds spoedig na de daad ontdekt. De nachtzuster aan wie de verpleging van enige klasse-patiënten was toevertrouwd, had niet veel tijd nodig om te zien, dat de patiënt in het kamertje, waar Forbes zijn misdadig werk had verricht, overleden was.

De vorige avond was er niets, dat op een naderend einde wees, maar de patiënt was oud en zwak en had blijkbaar een hartaanval moeten doorstaan, waartegen zijn uitgeteerd lichaam niet bestand was geweest.

Althans dit was de eerste reactie van de nachtzuster, maar toen viel haar blik op het nachttafeltje. Zij uitte een onderdrukte kreet van schrik en snelde naar de gang, waar, achter een houten schot de huistelefoon hing...

* * *

De volgende ochtend bevatten alle Londense bladen het volgende bericht : **OPZIENBARENDE MOORDAANSLAG IN HET HAYMARKET ZIEKENHUIS.**

Naar de geneesheer directeur van ons best bekende ziekenhuis ons mededeelt, heeft daar in de afgelopen nacht een geheimzinnige moordaanval plaats gehad, die slechts door een toeval verijdeld is.

In genoemd ziekenhuis werd twee dagen geleden een patiënt opgenomen, wiens naam voor vele Londenaren geen onbekende klank zal hebben.

Wij bedoelen Rinaldo Bossi, bijgenaamd « de Koning van het Valscherm », die op tal van kermissen reeds herhaaldelijk de aandacht heeft getrokken door zijn verbazingwekkende toeren.

Sedert enige tijd was Bossi ziek en de geneesheren hadden reeds de hoop opgegeven hem in het leven te kunnen houden. Hij had volkomen rust nodig en een speciale behandeling. Men zal zich wel kunnen voorstellen, dat van een dergelijke verpleging geen sprake kon zijn in de kleine houten loods waar de artiesten van het circus Saltarelli verbleven. Het toeval bracht echter de bekende

philantroop Lord William Aberdeen op zijn weg en deze nam op zich voor de verpleging van de zieke luchtvaarder zorg te dragen.

Bossi werd dan ook op verzoek van deze alom bekende mensenvriend, naar een der klasse kamers van het Haymarket ziekenhuis overgebracht, waar men hem kon verplegen zoals zijn toestand vereiste.

De specialist, die hem zou behandelen verklaarde dat hij de toestand van Bossi niet hopeloos inszag, maar dat een volledig herstel geruime tijd zou vergen.

Nadat de patiënt een volle dag in de hem aangewezen ziekenkamer had doorgebracht achtte de geneesheer-directeur het beter hem naar een andere kamer te doen overbrengen, die op het zuiden lag, hetgeen de patiënt zeker ten goede zou komen.

Hij zou dus zijn kamer verwisselen met die van een andere zieke, wiens toestand niet veel hoop meer liet.

Deze verwisseling had gisternamiddag plaats, zodat de aanslag waarvan wij hier gewagen stellig bedoeld was op Bossi. De daders hebben dus een vergissing begaan.

Zij zijn namelijk binnengedrongen in een kamer waar reeds enige tijd een lijk lag...

Hedenochtend omstreeks drie uur trad een verpleegster binnen in het vertrek, hetwelk aanvankelijk voor Rinaldo Bossi bestemd was.

Eén blik op het marmerwit gelaat van de man in het bed was voor haar voldoende, om haar tot de overtuiging te brengen, dat de man reeds enige tijd dood was.

Zijn rechterhand hing van het bed af en de vingers waren gekromd en stijf.

Naderbij komend om de afhangende arm van de dode naast het lichaam te leggen, ontdekte zij iets, dat haar heftig deed schrikken.

Zij herinnerde zich, dat zij de vorige avond een glas voor de helft had gevuld met water.

Zij had dit meer gedaan uit plichtsbeseft, omdat zij zeer wel wist, dat de patiënt wel niet meer in staat zou zijn het

glas aan zijn lippen te brengen.

Maar het glas was niet alleen voller, doch het water had een zonderlinge melkachtige tint gekregen. De verpleegster nam het glas op en rook aan de inhoud.

Zij snelde naar de gang en nam de huistelefoon van de haak.

Een minuut later deelde zij de directeur haar bevindingen mede.

Er viel niet aan te twifelen: men had gepoogd Bossi te vergiffigen.

Dit wordt althans door de politie aan-

genomen, daar de verwisseling van het vertrek van de beide patiënten slechts enkele uren plaats had voor de daders het vertrek moeten zijn binnengedrongen.

Aan de voetstappen in de aarde van een bloembed is het namelijk duidelijk te zien, dat er minstens twee mannen bij betrokken moeten geweest zijn.

Wij zullen niet nalaten onze lezers op de hoogte te houden van het verloop van deze geheimzinnige zaak. »

Tot zover het dagbladbericht.

HOOFDSTUK VII

WAT ER GEBEURDE IN HET CIRCUS

In de loop van diezelfde dag zwierven Hooper en Forbes over het grote kermisterrein in Hampstead.

Zij keken allebei zuur en spraken haast geen woord, nadat zij in de dagbladen gelezen hadden, dat hun opzet in het ziekenhuis mislukt was.

Zij hadden een dure eed gezworen, dat zij zich door deze eerste mislukking niet uit het veld zouden laten slaan.

Zij dachten er dan ook geen ogenblik aan, het geval in het Ziekenhuis op te geven, daar zij wel begrepen dat het Jaffray er in de eerste plaats om te doen was, Bossi van het toneel te doen verdwijnen.

Daar er echter geen sprake was direct een tweede poging te wagen, hadden zij het besluit genomen eerst eens te zien, wat zij op het kermisterrein konden uitvoeren.

— Ken jij die twee kunstmakers van aanzien, vroeg Hooper, toen zij enige tijd hadden rondgezworven.

— Jawel, luidde het antwoord, zij zijn eens vlak voorbij mij heen gekomen, nadat zij met hun valscheren waren gedaald, ik zou ze dadelijk herkennen.

Al pratend waren zij in de nabijheid van de reusachtige circustent gekomen.

Ineens greep Forbes zijn maat bij de arm en trok hem in de schaduw van een der tenten.

— Zie je daar dat jonge meisje? vroeg Forbes.

— Daar bij die tent? die daar met die lange kerel staat te praten?

— Precies. Dat is Helen Bossi.

— En is die andere haar broer?

— Neen, die is niet zo groot; ik ken die vent daar ginds niet, maar hij hoort zeker bij de troep, want hij draagt het costuum van een cowboy; kijk maar hij heeft een lasso in de hand.

Inderdaad, op enige afstand stond Helen Bossi te praten met Dick Hegardy.

— Ga mee, zei Forbes, ik moet eens horen, waar zij het over hebben.

Na een grote omweg, wisten zij een plek te vinden in de nabijheid van de houten tent, waar tegen een der wanden de beide jonge lieden leunden.

Hier bleven zij staan en nu konden zij bijna alles horen, wat de jongelieden met elkander bespraken.

— Ik verzeker je, Helen, dat « de Times » zich vergist, of verkeerde inlichtingen heeft gekregen, zei Hegardy op dat ogenblik met een overredende klank in zijn stem. Ik houd vol, dat de aanslag onmogelijk op je vader bedoeld kon zijn. Waarom zou men je vader van het leven hebben willen beroven?

— O, ik wilde, dat ik je kon geloven, zei het jonge meisje op bedrukte toon. Ik zelf begrijp het ook niet, dat is waar, en toch moet er een of ander geheim in het leven van mijn vader zijn, een geheim dat ik niet ken, maar dat wel de oorzaak kan zijn, dat men hem

uit de weg wil ruimen.

— Kom, zei Hegardy, je moet het je niet al te zeer aantrekken, meisjelief. Ik ben er zeker van, dat alles zal worden opgehelderd.

— Maar nu iets anders; vertel mij eens of je niet bang bent, zo dicht bij de menagerie te moeten slapen.

Daar maak ik me wel eens ongerust over.

— Zou ik daar bang voor zijn? vroeg Helen. Ik ben er volkomen aan gewend, en vroeger hebben wij dat ook wel eens moeten doen, als er ruimte gemaakt moest worden voor nieuwe artiesten.

— Nou, maar ik vind het een schandaal, dat Saltarelli jullie in de stal bij de wilde beesten laat slapen, gromde Hegardy, terwijl hij zijn woorden vergezeld liet gaan van een slag met zijn korte zweep van ossenhuid.

— Kom, kom Dick, je overdrijft, riep het jonge meisje uit. Wij slapen immers niet in de stal, maar er naast.

— Alles goed en wel, maar tussen de hokken van leeuwen en tijgers en jullie kamertje is maar een dun schot, en een ongeluk is gauw gebeurd. Beloof me in 's hemelsnaam dat jullie goed zullen opletten. Je weet wel, Helen, dat het leven voor mij geen waarde meer zou hebben als ik je zou moeten missen.

— Meen je dat werkelijk, Dick, vroeg het meisje op zachte toon.

— Vraag je dat nog? Je weet toch, dat ik innig veel van je houd, en zodra je vader beter is, waaraan ik niet twijfel, nu Lord Aberdeen er zich mee bemoeit heeft, ga ik naar hem toe en vraag zijn toestemming voor ons huwelijk.

De twee monden zwegen, want ze waren verenigd in een kus.

Het volgende ogenblik knarste het grint onder de voetstappen van de cowboy en het jonge meisje.

Hooper en Forbes draaiden zich haastig om en deden alsof zij daar toevallig aan het rond kijken waren.

Langzamerhand versnelden zij hun pas en waren spoedig bij een kleine tent, waar belegde broodjes en lichte dranken verkocht werden.

Zij zochten een eenzaam plaatsje op en bestelden iets te drinken.

Geruime tijd zaten zij zwijgend tegenover elkaar, met de armen op het tafelblad gekruist.

Nu en dan wierpen zij elkander een steelse blik toe.

— Ik geloof, dat jij precies hetzelfde denkt als ik, is het niet zo? vroeg Forbes.

— Dat kon wel eens waar zijn, antwoordde Hooper grinnikend.

— Heb je het gehoord van de wilde dieren?

— En of.

— En van het dunne schot?

— Ik heb alles gehoord.

De beide schurken begonnen te lachen en schoven wat dichtër naar elkaar toe, uit vrees dat men hen zou horen, ofschoon de cantine op dat ogenblik geheel verlaten was, op de kelnerin na, die aandachtig in een krant zat te lezen.

Toen begon Forbes weer, terwijl hij zijn stem zo laag mogelijk liet dalen:

— Wij zullen ons aanbieden, als opassers. Ik heb zo'n baantje vroeger al eens meer waargenomen, en ik weet er wel wat van.

— En dan?

— Wel, dan zullen wij gelegenheid hebben om een gat uit het schot te zagen en de lieve diertjes los te laten op het gunstige ogenblik.

— Maar ze zullen ons toch dadelijk verdenken, als ze het uitgezaagde gat zien.

— Natuurlijk, maar dat zullen wij niet afwachten, en tijdig de plaat poetsen.

Hooper krabde zich achter de oren.

— Ik mag lijden, dat het lukt, zei hij aarzelend, maar het lijkt mij een gevaarlijk werkje.

— Hoor eens Hooper, het spreekt vanzelf, dat wij die duizend pond sterling niet kunnen verdienen met vliegen vangen. Je moet er je huid voor wagen, net als ik. Durf je het niet aan, zeg het dan eerlijk, dan doe ik het alleen en strijk de duizend pond zelf op.

— Neen, zo is het niet bedoeld, zei Hooper haastig, bevreesd dat zijn aandeel hem zou ontgaan.

— Vooruit dan, drink je glas leeg, dan maken wij er direct werk van.

De beide mannen rekenden af en vroegen aan de kelnerin of er geen werk voor hen zou zijn bij Satarelli.

— Daar is altijd wel werk, antwoordde de kelnerin. Ga maar eens informeren bij de werkbaas, die zich meestal bij die dikke juffrouw aan de kas bevindt; hij is een beetje verliefd op haar.

Hooper en Forbes vonden dit laatste een goede mop en Forbes zei:

— Nou, hij liever dan ik, waarna beiden begonnen te lachen.

Daarop verlieten zij de cantine en richtten hun schreden naar de grote tent.

De kelnerin bleek goed gezien te hebben.

Aan de kas zat een zwaardlijvige dame van onzekere leeftijd, en naast haar op een wankelende tabouret, een man in zijn hemdsmouwen, met de hoed achter op het hoofd geschoven en een reusachtige sigaar in de mond, die druk bezig was haar het hof te maken.

— Niets voor ons te doen, baas? vroeg Forbes.

De werkbaas schoof zijn hoed nog wat meer naar achter, rolde zijn grote sigaar van de ene mondhoek naar de andere en vroeg:

— Wat voor werk?

— Van alles, baas, antwoordden de twee schurken tegelijkertijd.

— Stalwerk?

— Mij best, zei Hooper.

— Dan heb ik werk voor je.

Toen zei Forbes:

— Ik ben heel vertrouwd bij paarden, olifanten en wilde beesten, baas; met Barnum en Baily gereisd.

De werkbaas schoof zijn hoed nu met een ruk naar voren, zodat dit kledingstuk op de punt van zijn neus kwam.

Hij wierp het hoofd achterover en keek onder de hoedrand door de vrager enkele ogenblikken aan.

— Goed, zei hij kortaf. Ik wist niet, dat je met wilde beesten kon omgaan. Kunnen jullie direct in dienst komen?

— Als het moet, ja wel.

— Ga dan maar naar de stallen en zeg dat het goed is en dat baas Col-

lins jullie gestuurd heeft.

— Bedankt baas, riep Forbes uit.

Op het ogenblik dat baas Collins zijn hoed weer in de oorspronkelijke stand terugschoof en zich opnieuw met volle ijver aan de dikke dame in het nauwe kashokje wilde wijden, kwam Dick Hegardy aanslenteren.

Hij scheen de laatste woorden gehoord te hebben.

— Nieuw werkvolk? vroeg hij onverschillig, terwijl hij Hooper en Forbes opnam.

— Ja, zoëven aangenomen, antwoordde de werkbaas. Voor de stal en de menagerie.

Hegardy sloeg zacht met zijn lasso tegen het leder van zijn rijbroek, keek Forbes en Hooper nog eens aandachtig aan en zei toen:

— Zo... zo...

Hegardy had zich afgewend en de twee schurken haastten zich naar hun nieuwe werkkring, blij dat alles zo vlug in zijn werk was gegaan.

Het toeval was hun werkelijk buitengewoon gunstig geweest.

Zij behoefden niet lang te zoeken voor zij de stallen gevonden hadden, waarvan een gedeelte was afgezonderd als verblijf voor de wilde dieren.

Daar de voorstelling pas over een uur zou beginnen stonden alle paarden, ongeveer veertig in aantal, rustig voor hun ruiven.

Een paar stalknechts waren onder toezicht van de chef pikeur bezig met het roskammen van een paar kostbare paarden en het schoonmaken van de stal.

Forbes trad op de pikeur toe en zei:

— Wij zijn door baas Collins gestuurd. Mijn kameraad hier komt in de stal en ik moet voor de wilde dieren zorgen.

De pikeur nam de man eens op, en zei:

— Als baas Collins jullie stuurt is het in orde. Daar ginds is de deur van de stal, waar de koeien staan. Ga maar naar binnen, ik geloof dat de temmer juist bezig is met woederen.

De beide mannen begaven zich naar de aangewezen deur, en duwden deze open en stonden bij de koeien van de wilde

dieren.

Zij zagen daar vier grote Afrikaanse leeuwen, alle in een afzonderlijk hok opgesloten, zes tijgers, en nog een paar beren.

De kooien waren aan weerszijden van een brede gang gerangschikt en in het midden van deze gang stond de temmer, een krachtig gebouwd man, die uit een platte ijzeren bak telkens een stuk paardevlees nam, rauw en bloederig en dit aan de dieren toewierp.

Van tijd tot tijd stak een der tijgers zijn snauw door de tralies, en dan moest de temmer oppassen, om te voorkomen, dat zijn hand opengehaald werd.

Hij keek de beide binnenkomenden verbaasd aan en vroeg:

— Wie heeft jullie verlof gegeven om hier binnen te komen?

— Baas Collins, mijnheer, zei Forbes; wij zijn zonder werk, mijn kameraad hier is als stalknecht en ik ben hierheen gestuurd, omdat gij wel een oppasser zoudt kunnen gebruiken.

De temmer keek Forbes eens aan en vroeg toen:

— Ben je gewend met wilde dieren om te gaan?

— In Amerika een jaar bij Barnum en Baily.

— Goed, dan kun je hier blijven. Maar ik raad je aan vooral voorzichtig te zijn met Sultan, die grote Barbarijse leeuw in die hoek daar, want hij is in een prikkelbare stemming en dan valt er niet met hem te spotten.

Forbes keek naar het hem aangegeven dier, dat met zijn grote geelgroene ogen onafgebroken en kwaadaardig zijn meester aanstaarde.

Toen Forbes naar de kooi toestapte, ging de leeuw op zijn achterste poten staan, zwaiepte de vloer van de kooi met zijn staart en stiet een zo hevig gebrul uit, dat Forbes onwillekeurig achteruitsprong.

— Je ziet het, hernam de temmer kalm, ik zou je dus aanraden uit zijn nabijheid te blijven.

Het voeren was intussen afgelopen, de temmer nam de ledige bak op en zei:

— Daar in die hoek staat je brits.

Je bent toch zeker niet bang om bij de beesten te slapen?

— O, nee, antwoordde Forbes, dat was in Amerika routine.

— Zoveel te beter. Ik ga mij nu kleden voor de voorstelling. Je ziet, dat de kooien op rollen staan. Deze tent staat door een overdekte gang in verbinding met het circus. Over een uur begint de voorstelling en dan moet je die kooien met iemand van het stalpersoneel tot binnen in de tent rijden. Vervolgens moet je helpen bij het opzetten van de ijzeren kooi. Mijn andere bediende zal je nog wel over het een en ander inlichten.

De temmer stak zijn korte zweep op, bij wijze van groet en verliet daarop de stal.

Zodra het geluid van zijn voetstappen was weggestorven, wierpen de twee nieuwbakken oppassers elkander een veelbetekenende blik toe.

— Tot dusver gaat het goed, fluisterde Forbes, maar zou die andere oppasser hier ook slapen?

Hooper wierp een blik om zich heen.

— Ik geloof het niet, ik zie maar één krib, zei hij. Hij zal wel in de paardenstal slapen. Maar laten wij de zaak eens gaan onderzoeken.

Het tweetal liep de stal ten einde en bleef eindelijk staan voor het tussenschot, waartegen de kooi van de leeuw Sultan was geplaatst.

Het dier keek hen met loerende ogen aan, terwijl zij het schot onderzochten. Na deze inspectie, wierp Forbes een blik naar de zoldering en knikte goedkeurend.

Juist boven de kooi bevond zich in het platte dak een klein vierkant raam, hetwelk van binnen uit kon worden opengezet door middel van een ijzeren stang.

Op dit ogenblik stond het raam schuin open.

Forbes greep de stang en duwde het raam nog verder omhoog.

Hij keek Hooper aan en er gleed een duivels glimlachje over zijn lippen.

— Het zal zo gemakkelijk gaan, dat wij er bijna geen eer aan beleven, zei hij grinnikend. Dat schot is erg dun; wij zullen wachten tot er niemand in de

buurt is en er dan een vierkant stuk uitzagen, groot genceg om die kwaadaardige sinjeur daar ginds, er door te laten.

Aan dat uitgezaagde stuk maak ik, als alles in slaap is, een stuk touw vast, klim uit het raam van het dak uit de kooi, trek vervolgens aan het touw, zodat het uitgezaagde stuk hout uit het schot valt, en dan zal dat kwaadaardige kreng de rest wel doen.

Hooper gaf zijn vriend een klap op de schouders.

— Prachtig bedacht, riep hij uit.

Forbes lachte voldaan en zei:

— Nu zullen we ons eerst eens even overtuigen of de slaapkamers van die twee blagen werkelijk hier naast zijn, en dan moeten we ergens een zaag zien op te scharrelen.

Zij verlieten de stal langs de weg, die zij gekomen waren en overtuigden zich er van dat de slaapkamer van broer en zuster, door een breed kamerschut in tweeën gescheiden, zich aan de andere zijde van de stal bevond.

— En nu gauw een zaag, bromde Forbes.

Het duurde enige tijd voor zij de werkplaats gevonden hadden, waar allerlei toestellen van het circus, die in het onge-rede waren geraakt, hersteld werden door een smid en een timmerman, die deel uitmaakten van de grote troep, maar bij de avondvoorstellingen tevens dienst moesten doen als stalmeester.

Forbes slenterde naar binnen, zei dat zij zoëven door baas Collins in dienst waren genomen en vroeg een zaag te leen.

De timmerman gaf er hem een, niet zonder enige aarzeling, en Forbes ging de werkplaats uit.

Halverwege kwamen zij Dick Hegardy tegen.

— Die kerel met die leren broek bevalt me maar half, bromde Hooper. Zie je wel hoe hij ons aankijkt?

Het moet gezegd worden dat de brave kerel overal spoken zag, daar hij Bossi, vóór deze naar het ziekenhuis werd vervoerd, beloofd had, dat hij zijn kinderen als zijn oogappels zou bewaken.

— Waar ga jij met die zaag heen?

vroeg hij, toen Forbes vlak bij hem was.

— Een klein karweitje opknappen, mijnheer, zei de misdadiger, er is iets aan een van de kooien gebroken.

— Zo... was alles wat Hegardy antwoordde.

Voor de tweede maal had hij thans dit korte woordje uitgesproken, en voor de tweede maal lag er een onuitgesproken gedachte in, welke Forbes voor een vreselijker lot had kunnen behoeden, als hij maar had kunnen vermoeden.

De beide mannen verwijderden zich en Hegardy keek hen enige tijd zwijgend na.

Toen bromde hij in zichzelf:

— Ik wil mij aan mijn eigen lasso ophangen, als ik die twee kerels vertrouw. Zij zien er uit als de moordenaars in een spektakelstuk Hegardy, ik geloof dat je er verstandig aan zult doen, als je een oogje in het zell houdt.

De dag verliep, en gedurende de avond, toen het personeel aan de maaltijd zet, bereidden Hooper en Forbes hun misdadig plan voor...

De avondvoorstelling was afgelopen.

Sultan, de grote leeuw, was zo wild geweest, dat het duidelijk was dat het dier door een of andere oorzaak zeer opgewonden was.

Het was nu ongeveer twaalf uur in de nacht, en alle medewerkers van het circus waren in een diepe slaap gedompeld.

In de stal van de wilde dieren was het nu stil.

Men hoorde niets dan een regelmatig tikken, dat veroorzaakt werd door de nagels van de grote leeuw, die rusteloos in zijn nauw hok heen en weer liep, nu en dan zijn neus tegen de tralies van de deur wrijvende, of van het halswerk, hetwelk de kooi afsloot, en dat naar boven kon worden opgetrokken.

Van tijd tot tijd liet het dier een dof gebrom horen.

In zijn hoek lag Forbes op zijn brits klaar wakker en alle bewegingen van de leeuw volgend.

Alles was voor de aanslag gereed.

Het vak was zorgvuldig uitgezaagd en er daarna weer ingezet, en daar het hout aan de andere kant ongeschaafd

was, was er, vooral in de halve duisternis, niets van te zien.

Boven aan het vak was een ring bevestigd, en daaraan een touw.

Dit alles had Forbes gedaan nadat de temmer voor de laatste maal zijn dieren had verzorgd.

Ongeveer om half één werd de deur naast de paardenstal geopend, en kwam Hooper binnen die daar een brits was aangewezen.

— Is alles klaar? fluisterde hij bijna onhoorbaar.

Forbes knikte zwijgend.

Hij stond op en beiden slopen naar het schot.

Forbes overtuigde zich, dat het touw stevig aan de ring bevestigd was en zette toen een ladder tegen de onderzijde van het luik, hetwelk zich juist boven de middengang bevond.

Forbes greep de stang van het raamluik, duwde dit voorzichtig geheel open, en zette de stallantaarn midden in de doorloop.

— Waarvoor dient dat? vroeg Hooper zacht.

— Om te voorkomen dat de leeuw naar de stal zal lopen, antwoordde Forbes. Neem de stang met die hak daar-ginds en klim omhoog. Ik volg je.

Hooper nam een ijzeren stang, aan het einde van een weerhaak voorzien, die diende om de wilde dieren in bedwang te houden en klom de ladder op.

Spoedig had hij het platte dak bereikt.

Forbes nam het einde van het touw tussen zijn tanden en klom op zijn beurt omhoog.

Zodra hij het dak bereikt had, trok hij de ladder voorzichtig naar zich toe en legde deze naast zich neer.

Vervolgens stak Forbes de stang door de opening van het luik en tastte even rond totdat hij de weerhaak onder de bovenste dwarsstang van de ijzeren valdeur voelde stuiten.

Toen trok hij de stang weer naar zich toe, en met een zacht knarsend geluid ging de valdeur omhoog.

De leeuw scheen even zijn rusteloze loop te staken, wendde zijn kop om en sprong toen lelijk en onhoorbaar bij een

kat op de grond.

Op het moment dat Forbes de valdeur liet zakken, hoorden de twee boeven een zacht geluid, achter hen en deed de twee mannen plotseling verstijven.

Het volgende ogenblik sprongen zij op. Zij waren niet meer alleen.

Op slechts enkele meters afstand van hen, stond een donkere gedaante.

Het was Dick Hegardy.

— Wat voeren jullie daar uit? Wat moet dat betekenen? vroeg hij.

Er kwam geen antwoord.

— Moet ik het nog eens vragen, klonk opnieuw de dreigende stem en tegelijkertijd deed Hegardy een paar stappen naar voren. Wat gebeurt hier?

Forbes en Hooper hadden tegelijkertijd naar hun zak getast, want zij begrepen onmiddellijk dat hun plan zou mislukken, als zij de cowboy-gelegenheid gaven zich te overtuigen wat hun opzet was.

— Ik had dus wel gelijk, dat ik jullie wantrouwde, ging Hegardy voort, terwijl hij nog dichterbij kwam. Jullie tronie heeft me geen ogenblik aangestaan. En nu als de weerlicht van het dak af, als je tenminste niet wil dat ik je er aftrap.

Maar op hetzelfde ogenblik wierpen de beide mannen zich op de cowboy, met een mes in hun hand.

— Ha... zo... is dat de kwestie, riep Hegardy uit. Het schijnt dus menens te zijn. Kom maar op. Alle twee. Ik lust jullie.

Hij had deze woorden nog niet uitgesproken of Hooper duikelde al een paar malen om en om, tot hij vlak bij de rand van het dak terecht kwam.

Tot dusver had Forbes gezwegen en ook nu uitte hij geen woord, maar wierp zich met opgeheven mes op de cowboy.

Maar Forbes had met een sterke tegenpartij te doen.

Hegardy wachtte hem kalm af, greep zijn rechter pols, voor het wapen kon dalen, en wong het hem uit de hand.

Daarna greep hij hem om het middel, tilde hem als een kind op en wierp hem met een smak van zich af.

Forbes was echter weer dadelijk over-eind en wilde opnieuw op zijn tegenstander toestormen.

Maar in zijn razende drift had hij het dakluik vergeten.

Hij struikelde over de rand, een voet zweefde boven het luik, en toen viel hij onder het slaken van een gil in de kooi, waar de leeuw onhoorbaar met zwiepende staart rondliep.

Hegardy boog zich over het dakluik, waardoor hij zijn tegenstander zo plotseling had zien verdwijnen en een kreet van schrik ontsnapte hem.

De leeuw had zich met een woedend gebrul op Forbes geworpen, nog voor deze had kunnen opstaan.

Toen werd het stil, maar Hegardy hoorde het geknars der tanden van het roofdier, en hoe het met klauwen en slag tanden zijn prooi te lijf ging.

Hoewel hij het dier slechts zeer onduidelijk onderscheidde bij het licht van de stallantaarn, bedacht Hegardy zich toch geen ogenblik.

Hij trok zijn cowboyrevolver, legde door het luik op het monster aan en vuurde snel achtereen enige malen zijn wapen af.

Met een ijselijk gebrul sprong de leeuw op, zo hoog, dat Hegardy zijn kop had kunnen aanraken.

Intussen was het hele circus in rep en roer; overal hoorde men angstige kreten, gemengd met het gehinnik der verschrikte paarden die aan hun halsters rukten.

Overal sprong het licht aan.

De temmer was de eerste, die de stal binnenkwam, waar de wilde dieren, op-

gewonden en luid brullend in hun kooien heen en weer liepen, daar de lucht van het bloed hen geprikkeld had.

De temmer droeg een lantaarn in de linkerhand en een revolver in de rechter, maar hij behoefde er geen gebruik van te maken, want Sultan was reeds dood.

Hegardy liet zich door het dakluik zakken en vertelde het toegestroomde personeel dat in een staat van mindere of meerdere ongekleeheid, om hem heen stond, wat er gebeurd was.

Enigen snelden weg, om naar de andere misdadiger te zoeken, die zich in de duisternis uit de voeten gemaakt had.

Allbert en Helen Hadow, die zich in allerlei enige kleren hadden omgeworpen, kwamen nu op hun beurt toesnellen.

— Gij hebt uw leven aan Hegardy te danken, zei de temmer op ernstige toon. Ik heb zoëven gezien hoe die twee pas aangenomen stalknechts een stuk uit het tussenschot hadden gezaagd, daarna op het dak zijn geklommen, en van daar het luik van de kooi hebben opengetrokken, als Hegardy er niet geweest was, dan zoudt gij nu waarschijnlijk door de leeuw verscheurd zijn. En wat die vent, die daar ligt, betreft, wij hoeven er zelfs geen dokter meer bij te halen; Sultan heeft hem eerst de beide armen verbrijzeld en toen zijn hersenpan als een lege eierschaal ingeslagen. Neen, wij hebben hier geen dokter maar de politie nodig.

HOOFDSTUK VIII

EEN LAATSTE POGING

De volgende dag stond het opzienbarend geval reeds in geuren en kleuren in de Londense ochtendbladen.

Onder de velen die het bericht lazen, was ook Mr. Jaffray.

Hij verbleekte en balde zijn vuisten tot de nagels hem in het vlees drongen.

— Wat een ezels, mompelde hij in zichzelf. Dat zij met zijn beiden die cowboy niet meester hebben kunnen worden. Nu moeten wij weer van voren af aan beginnen. Het enige voordeel is, dat ik een van mijn handlangers met goed fatsoen kwijt ben. Nu moet ik aanstonds naar die Hooper toe, want hij kan mij helpen nog een poging te wagen, daar hij met de inrichting van het terrein vertrouwd is.

Na deze alleenspraak, vermomde Jaffray zich opnieuw en begaf zich naar Houndsditch, waar hij net zo lang bleef zoeken tot hij Hooper gevonden had.

En nu werd er een nieuw, duivels plan beraamd.

Maar er was nog iemand anders, die het bericht met grote belangstelling had gelezen, en dat was John Raffles, de Grote Onbekende.

Charles Brand zat tegenover hem aan de ontbijttafel en was eveneens in de lezing van een der ochtendbladen verdiept.

Bijna tegelijkertijd legden de beide vrienden hun blad weg en wierpen elkan- der een veelbetekenende blik toe.

— Daar steekt meer achter, dan men oppervlakkig zou denken, begon Raffles op ernstige toon. Het is duidelijk, dat er iemand achter zit, die groot belang heeft bij de dood, niet alleen van de oude Alfred Hadow, maar ook diens kinderen uit de weg wil ruimen. Hij stond op en liep een paar malen het vertrek op en neer.

Toen bleef hij voor Brand staan en klopte hem op de schouder.

— Wij zullen niet bij de pakken neerzitten, amice. Trek je jas aan, wij gaan nog eens naar het kantoor van die neef.

— Wat wil je er doen?

— Eens rondkijken, antwoordde Raffles eenvoudig.

— Ons onderzoek heeft anders de laatste maal niet veel resultaat opgeleverd.

— Toen werkten de omstandigheden niet mee; kom, laten wij maar gaan.

De beide vrienden verlieten even later het huis en lieten zich door Henderson brengen.

— Blijf even wachten, James, zei Raffles tot de chauffeur nadat zij waren uitgestapt.

Zij gingen het grote kantoor binnen waar zij door de kassier ontvangen werden.

Raffles had niet zulk een ijzersterk geheugen voor gelaatstrekken moeten hebben, als hij niet onmiddellijk de doofstomme klerk gemist had.

— Waar is de klerk, die aan deze tafel gezeten heeft, vroeg hij terloops, aan de kassier.

— Hij is een paar dagen geleden ontslagen, mijnheer, antwoordde deze.

— Ontslagen? riep Raffles verbaasd uit, zo ineens? terwijl hij hier reeds lang in dienst was?

— Ja, mijnheer wat zal ik u zeggen? Onze patroon is wel eens wat kort aangebonden, en dan handelt hij zeer impulsief, tot nadeel van degene, die zijn toorn heeft gewekt.

— Waar is uw patroon? Ik zou hem graag even spreken.

— Dat zal niet gaan, mijnheer; hij is reeds een uur geleden vertrokken en hij heeft gezegd, pas terug te kunnen komen na sluitingstijd.

Plotseling scheen Raffles iets in te vallen.

— Kunt ge mij het adres van de ontslagen bediende ook geven? Misschien kan ik wel iets voor hem doen.

— Wel zeker mijnheer, een moment, ik zal het dadelijk voor u laten opschrijven.

De kassier wendde zich tot een jonge klerk, met verzoek het adres uit te typen.

Raffles verzilverde een paar effecten en enkele minuten later zat hij weer met Brand in de auto, nadat hij de chauffeur een adres in een der noordelijke voorsteden gegeven had.

Een half uur later stopte Henderson voor een oud verveloos huis.

Raffles verzocht Henderson te wachten en liep met Brand de trap op, nadat hij de straatdeur had opengeduwd.

Een buurvrouw wees hen de weg naar de woning van Jeakes, waar een jonge vrouw de beide bezoekers enigszins verbaasd en verlegen ontving.

— Wij zijn gekomen, zei Raffles, om Mr. Jeakes te spreken. Is hij thuis?

— Ja, mijnheer, antwoordde de jonge vrouw schuchter, maar mijn vader voelde zich van ochtend niet wel en is in bed gebleven.

— O, wij zullen hem niet lang ophouden; ik zou hem echter in ieder geval toch gaarne even willen spreken, daar ik meen hem van dienst te kunnen zijn.

— Wilt ge mij dan toestaan, dat ik bij dat gesprek tegenwoordig ben, mijnheer? Mijn vader begrijpt mij, ondanks zijn doofstomheid zeer vlug, en zodoende zult gij u heel wat tijd besparen.

— Ik verlang niets liever, miss, zei Raffles. Ik zal gaarne van uwe goede diensten gebruik maken.

Het jonge meisje bracht de bezoekers nu naar een eenvoudig, maar zindelijk vertrek, waar de oude doofstomme klerk op een bed lag uitgestrekt.

Hij scheen nogal erg ziek te zijn maar richtte zich toch dadelijk overeind toen hij Raffles herkende.

Raffles trad op het bed toe, drukte de oude man de hand en ging zitten op de stoel, die het jonge meisje hem had toegeschoven en begon:

— Ik heb u een paar dagen geleden gezien in het kantoor van Jaffray. Zijt gij daar ontslagen?

De zieke had voortdurend zijn dochter aangekeken, die hetgeen Raffles zei met onbegrijpelijke vlugheid dadelijk in de vingertaal overbracht, welke vader en dochter volkomen meester waren.

De zieke knikte bevestigend, en aan-

stonds antwoordde hij door middel van zijn vingers, welke taal het jonge meisje in woorden aan Raffles overbracht, die zich uit voorzichtigheid maar hield, of hij deze taal niet minstens even goed kende.

— Mag ik weten, waarom gij ontslagen zijt na er zovele jaren in dienst te zijn geweest?

De ogen van Jeakes kregen een harde uitdrukking, en snel bewogen zich zijn magere vingers.

— Omdat ik Mr. Jaffray betrap heb. Hij weet, dat ik een geheim van hem ken, dat hem in de gevangenis kan brengen, zo niet erger.

— Vertel mij dadelijk wat gij weet, riep Raffles uit. Uw mededelingen kunnen van groot gewicht zijn voor iemand, die reeds vele jaren onder de verdenking van een misdrijf zucht.

Jeakes richtte zich wederom op, en zijn handen, die op het dek lagen, begonnen te beven.

En nu vernam Raffles het volgende:

— Ik wil u in mijn vertrouwen nemen, mijnheer, aldus de zieke.

Van het eerste ogenblik af dat ik u zag, dacht ik bij mij zelf: dat is de man, die je zou kunnen helpen, om een groot onrecht goed te maken. Gij moet weten, dat ik jaren geleden klerk was op het kantoor van de oude heer Hadow, die mij in dienst had gehouden, nadat ik door een plotselinge aanval van bacyllaire buiktyphus hevig ziek was geworden en na mijn herstel mijn spraakvermogen en mijn gehoor bleek verloren te hebben.

De heer Alfred Hadow, en zijn neef, Mr. Josef Jaffray waren beiden op het kantoor werkzaam. De eerste was verliefd op een knap jong meisje, dat zijn liefde scheen te beantwoorden. Maar het noodlot wilde, dat ook Jaffray haar hartstochtelijk begeerde en Jaffray was een slecht mens, mijnheer. Door alle middelen trachtte hij het meisje van de jonge Hadow afkerig te maken en toen dit niet lukte, verzong hij een duivels middel om zijn medeminnaar voor altijd kwijt te raken. Eens op een dag, toen alle bedienden reeds weg waren, herinnerde ik mij, dat ik iets op het kantoor had laten

liggen, wat ik dadelijk nodig had. Ik ging dus terug, en wilde juist de deur openen, die naar het kantoor voert, toen ik daar Jaffray zag zitten, blijkbaar ingespannen verdiept in een of ander werk.

Ik weet niet, welk wantrouwen mij eensklaps aangreep, toen ik hem daar zag zitten. Het kantoor heeft nog een deur, namelijk die van het privé-kantoor van de patroon. Ik wist, dat hij er op dit ogenblik niet zou zijn en liep zo vlug ik kon langs een omweg naar deze kamer, sloop naar de deur en stond nu nauwelijks zes stappen van de plek, waar Jaffray nog altijd in zijn werk verdiept was. Ik kon nu over zijn schouderaars heen duidelijk zien wat hij deed. Hij was bezig, op een stuk papier handtekening na te maken. Na enige tijd hield hij op, keek om zich heen, sloop naar de lessenaar van zijn neef, opende deze, klaarblijkelijk met een valse sleutel en wierp er snel enige vellen papier in. Toen sloot hij de lessenaar, greep zijn hoed en snelde weg. Mijn adem stakte in mijn keel. Ik begreep dadelijk, dat hier een of andere misdaad was voorbereid.

Het zou spoedig genoeg blijken, dat ik goed gezien had. Er werd een chèque gepresenteerd op naam van de heer Hadow, bij een grote bank, en na één enkel telefoontje bleek dat onze patroon in het geheel geen chèque had getrokken op die bank.

In het eerst veronderstelde ik, dat het geval binnen kamers zou worden geregeld en dat mijn patroon geen werk van de zaak zou maken; maar ik zei het u reeds: hij was zeer streng, en zelf voor zijn eigen zoon kende hij geen medelijden. De justitie werd in de arm genomen, de arme jongen werd veroordeeld en in de gevangenis opgesloten.

— Maar gij? Wat deedt gij? vroeg Raffles gespannen.

De zieke maakte een smartelijk gebaar.

— Het noodlot moet tegen mij geweest zijn, mijnheer. Ik schreef dadelijk na de arrestatie een briefje en liet de jonge Hadow dit briefje brengen, dat hij slechts aan zijn advocaat behoefde te tonen. Het heeft hem echter blijkbaar

nooit bereikt.

— Hij sprak mij van papieren, die nog altijd bij zijn advocaat moeten berusten, riep Raffles uit. Wie weet, of dat briefje daar niet onder is geraakt ongelezen, omdat de gevangenen, nadat zij in het huis van bewaring zijn opgesloten, geen brieven meer mogen schrijven of ontvangen.

De zieke, vermoeid van deze tamelijk lange uiteenzetting liet zich in zijn kassen vallen en zijn ogen stonden vol tranen.

— Het is niet onmogelijk, beduidde hij. Ik dacht echter destijds, dat er een of andere reden moest zijn, waarom de valselijk beschuldigde zich opofferde; hij onderging zijn lot, en zijn vader kwijnde weg. Kort voor diens dood liet hij zijn testament nog ten gunste van zijn oudste zoon veranderen, maar van Alfred vernamen wij nooit meer iets. Jaffray nam de zaak over, en ik bleef er werken, omdat ik ergens anders toch niet geplaatst zou kunnen worden, en ook, omdat een geheim voorgevoel mij zei, dat er eens een uur zou komen, waarop ik de schuldige zou kunnen ontmaskeren. Dat uur brak inderdaad aan, maar toen ik de politie van een en ander schriftelijk in kennis wilde stellen, betrakte hij me en gooide me er uit. De opwinding wierp mij op het ziekbed, en hier lig ik nu, machteloos en hulpeloos.

— Neen, niet hulpeloos, riep Raffles uit. Kom, mijnheer Brand, zo wendde hij zich tot zijn vriend, die bewogen had zitten luisteren. Wij gaan aanstonds naar het kermisterrein om de beide jongelui weg te halen. Wie weet welke gevaren hun nog bedreigen. Nog gisteren is er een aanslag op hen gepleegd. Wij verlaten u nu, mijnheer Jeakes, maar ik beloof u, dat wij voor u zullen zorgen, als wij de rechthebbende erfgenamen van Mr. Hadow bij hun vader zullen hebben gebracht.

De twee mannen vertrokken, na vader en dochter hartelijk de hand te hebben gedrukt en lieten zich door Henderson weer naar het kermisterrein brengen.

Reeds in de verte zagen zij de ballon zacht heen en weer wiegelen op de adem van de wind, nog verhoogd door

door de helpers.

Door een angstige beklemming aangegrepen, naderden de beide vrienden het middenterrein.

Blijkbaar was de ballon de dag te voren teruggekomen en zouden de beide jongelieden die dag weer opstijgen, om met het valscherm te dalen, zoals zij reeds zo vaak gedaan hadden.

Bij het toegangshek vonden zij Hegardy, de cowboy, die aanstonds op Raffles toekwam.

Deze drukte hem hartelijk de hand.

— Dat heb je vannacht kranig gedaan, Hegardy, zei hij. Zonder jou hulp, zou het er voor de kinderen slecht hebben uitgezien.

— Ik deed niet meer dan mijn plicht, zei Hegardy eenvoudig.

De ballon was nu zo goed als geheel gevuld en de helpers moesten al hun krachten inspannen.

De twee luchtacrobaten, gekleed in hun tricot kwamen aanhuppelen en namen op de trapeze plaats.

Plotseling uitte Raffles een doordringende kreet.

— Wat is er? riep Brand verschrikt.

— Het valscherm is dichtgenaaid, schreeuwde Raffles. Ik kan het duidelijk zien. Houdt de ballon vast mannen, riep hij zo hard hij kon.

Maar in het gejuich der menigte ging zijn stem verloren.

De helpers lieten de touwen los...

Raffles wendde de blik naar een man, die op enkele passen afstands stond toe te kijken.

Het was Jaffray.

In een oogwenk was Raffles bij hem en had hem bij de keel.

Politie-agenten kwamen toesnellen.

— Arresteer die man, hijgde Raffles. Ik beschuldig hem van poging tot dubbele moord. Ik ben Lord Aberdeen. Aanstonds zal ik een verklaring afleggen.

Intussen was de ballon langzaam en statig omhoog gerozen.

Eenklaps steeg er een luide kreet van ontzetting uit de menigte op.

Een man had zich met geweld een weg door de toeschouwers gebaan.

Die man was Hegardy.

Hij afdingende het dertig meter lange

touw dat hem als lasso nooit verliet met grote behendigheid omhoog, de lus greep de trapeze, en onweerstaanbaar werd de cowboy omhoog meegesleept.

Helen uitte een snerpande gil, maar Albert verloor zijn tegenwoordigheid van geest niet. Hij rukte aan de lijn van de veiligheidsklep, het gas stroomde weg, en direct begon de ballon, die toch reeds

niet was ingericht om het gewicht van drie mensen te dragen, te dalen.

Tien minuten later waren allen veilig op de grond terug.

De menigte juichte als dol, en onder de goedkeurende ogen der mensen werd even later de pleger van de aanslag door de politie in een taxi weggevoerd, zijn noodlot tegemoet.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De radjah van Indragora

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN f. 81,— VOOR f. 44,²⁵

Betaalbaar met SLECHTS f. 5,— of meer
p. mnd.

**VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED**

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. **Geen vrede in Texas** — 2. **Rancho Bonita**, beide door Denver Bardwell — 3. **Met haat in zijn hart** — 4. **De rode sombrero** — 5. **Voortvluchtig**, alle door Clem Colt — 6. **Revolver-dokter** — 7. **De dubbelganger** — 8. **Strijd in Santa Fé** — 9. **Moord in Powder Valley**, alle door Peter Field. — 10. **Bandieten-temmer** — 11. **De wet van de strop** — 12. **Schurkenstreken**, alle door Gladwell Richardson — 13. **Bandieten van het Brush District** — 14. **Water-oorlog** — 15. **Prikkeldraad**, alle door Ch. H. Snow.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 81,—, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl. 5,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de Wild-West-serie 11, geheel overeenkomstig de advertentie.

Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES: LL

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266